

VOOG

Mis on korindid?

Need on Kreekamaalt toodud **viinamarjad** — lillakatmusta värvi, seemneteta; 4 kilogrammist värsketest viinamarjadest saab 1 kilogr. korinte. Aastane korintide saak on 150.000 tonni. — Igalpool ette võetud keemiliste uurimuste põhjal on kindlaks tehtud, et korindid sisaldavad suuremal määral toiteväärtusi. Korindid sisaldavad 65 — 70 prots. suhkrut: 1 kilogramm korinte sisaldab 3023 puhast kalooriat. Nende suurepärase maitse ja peene aroomi tõttu tarvitatakse korinte küpsiste, pudingite ja veini valmistamiseks.

Andke oma lastele igapäev peoläis korinte!

Korindid on tervisele kasulik, toitev, maitsev ja odav aine.

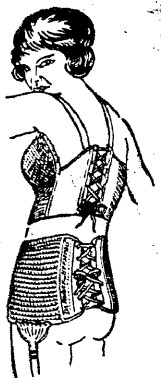
Raamatuid hulga toiduvalmistamise retseptidega saadetakse nõudmise peale hinnata koju.

KREEKA korindisündikaat

Esitaja: **Salon Kalogeropoulos**

Pikk tän. 36

Telefon 1-41

Ideaalse keha ja rõõmsa meeleolu saavutate, tarvitades ilma kuulsat
Dr. KAISER'i originaal kehahoidjat

„HERSTRAU“

Saadaval kõikides linnades. Tallinnas S. Karschensteini kontoris Viru t. 12
• Telefon 13-41 •

Tartus, Aleksandri t. 8, H. Hallap
Narvas, Joala tän. 13, T. Laos
Pärnus, A. & E. Gebersohn

Rakveres, — — — E. Ellert
Viljandis, — — — L. Abel
Paides, — — K. Müllersdorf

Riidevärvimise vabrik ja keemiline pesemiskoda

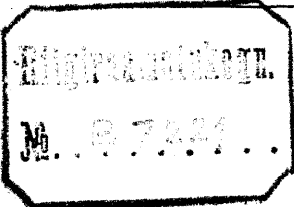
R. Natu s, Viljandis

Vabrik värvib ehk puhastab odavalt kõiksugu kantud riideid tervelt ehk lahtiharutatult.

Tööd võetakse vastu:

Tallinnas, Tartus, Paides Pärnus, ja teistes linnades ja maal.

SEPTEMBER 1929

Armulise proua pilt.

Saksa keelest.

Kiri, suur valge tähitud kiri seisis valgel damastlaudlinal. See oli ainuke, mille hommikune post oli toonud. Käekiri oli tähtsusetu ja ükskõikne.

Ebba oli alles riietumas: aegajalt avanes uks ja ta noor hääl hüüdis mehele mõne kiire sõna. Aga mees ei suutnud silmi kirjalt ära pöörda; veel vähem suutis ta otsustada seda avada.

Pälvija tõi tee.

„Sven,“ Ebba hääles kõlas tagasihoidud naer, „jätä mulle natuke mett järele. Sa tead, mul on hääl ära.“ Ja nagu selle kinnituseks kostsid paar takti „Allahi aiast“, mis kõlasid täiesti puhtalt ja selgelt.

Mees valas endale teed. „Kas ei ole sa veel valmis?“

„Läheb veel kümme minutit, Sven. Hakka aga peale, kuuled?“

Mees pani suhkrut tassi ja võttis taldrikult leiba. Hommikupäike mängis aknalaual seisvatel lilledel. Tont võtaks, oli tal aga peavalu. See ei jäänud järele. Seal kukla taga oli ta kui küüntega kallal. Ja siis see kiri . . . Ta teadis küll, millest see kõik tuli. Närvide ülitundelikkusest. See surisev valu, mis muutus üha talumatumaks. Ja see surve, mis läks peast kuni südameni. Ta jõi kuuma teed; aga leiba ta ei puudutanudki. Ei, ta ei suutnud seda. Hüppega oli ta püsti ja avas rõduukse. Tänu taevale, see värskendas! Tänavalt paistis noor saarte rohelus. Aiapuudel oli veel natuke järel talve nurgelikkusest. Kaugal eemal sätendas Oeresund.

Kuigi ta mõnuga tundis, kuidas ta närvide rahu tagasi tuli, ei lakanud siiski see metsik valu. Ta surus pea käte vahele, aga ta pilk langes jällegi tolele neetud kirjale. See polnud kassiahastus, need polnud närvid. See oli halb südametunnistus. Kuulatades pööris ta pea. Läbi suletud ukse kostis Ebba hääl, see väike hõbeselge sopranihääl. Too teadis, et mees armastas, kui ta laulis.

Ja mees?

Ta oli möödunud öö veetnud oma armukese juures . . . See oli väike seitsmeteistkümne aastane tantsijanna „Erotikonis“. . . Ta tunnistas, ta oli seda ikka tunnistanud, et ta tegi ülekohut, Ei, see oli liig õrn sõna. Et ta tegi rasket ülekohut. Ah mis, nimetame seda juba ta õige nimega: et see oli alatus tema poolt. Pahaselt pani ta saia taldrikule ja haaras kirja. Ja kuna ta kuvääri avas, tundis ta oma pahameeleks, kuidas ta süda hakkas taguma. Ta rebis ümbriku lahti ja midagi kõva langes sealt välja. Ta võttis selle kätte, heitis sinna pilgu ja laskis selle segaselt kukkuda. Mis ta ees lamas, oli ülesvõte ta alasti naisest. Ta haaras — tõesti, ta sõrmed värisesid — jälle pildi järele; igaks juhuks surus ta monokli silma, Ei aidanud midagi, ta nägi nüüd seda selgemini, et see oli ta naine. Nii nagu loodus ta loonud. Ilma milletagi. Tont võtku, kes saatis siis selle pildi? Kes oli selle üles võtnud? Miks saadeti see talle? Sven Stenersen ei olnud kiire mõtleja. Sest ta oli jurist. Ja pea-

Ravitsemata omavad hambad kollaka katte.

Selle inetu katte kõrvaldab täiesti

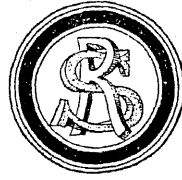
SUUVESI

legi ministeeriumis. Aga niipalju taipas ta igal juhul: et Ebba pettis teda.

Sel silmapilgul avanes naise magamistoaks. Mees peitis kiiresti kirja ja tõusis üles, et naist tervitada. Kui noor ja veetlev too oli. Polnud ime, et ta meeldis ka teistele. See imeilus puusade joon — valusa õrnusega võrdles ta naise siluetti tolle alasti kehaga, mida ta varjas põue taskus. Ja see päikesepaistene naeratus. Seda tegi armastus, aga kahjuks mitte armastus tema vastu. Kui ettevaatamatu oli naine muide oma valikugal! Taeva pärast, millise inimese kätte ta oli sattunud. Tänuks naise õrnuste eest andis see ta ära. Paljastas ta. Ta pidi naerma selle sõna kahemõttelisuse juures. Ei puudunud palju ja ta oleks tõesti oma naist hoiatanud. Ei, nüüd tuli mõelda iseendale. Ta pidi seda häbitut naist üllatama. Ta pidi ta truudusetuse kinni naelutama. Igatahes siin muutus asi keeruliseks. Kui ta naise armuke saatis talle naise pildi, siis tähendas see nähtavasti, et vahekorda sel minutil polnud enam. Võib olla, oli Ebba teinud lõpu ja see oli kättemaks. Võib olla oli ta selle juurest tuikunud teise juure. Võib olla, võib olla; võib olla lendas ta juba ammugi ühe käte vahelt teise vahele. Olgu kuidas on, ta peab teda silmas pidama. Midagi saaks ta ometi teada. Niisugused asjad ei möödu naisel jälgi jätmata.

„Sa oled täna nii sõnakehv, Sven,“ ütles naine. Ta ühe silmapilgu näis mehele, nagu oleks Ebba silmis vilkanud kauge aimus. Aga juba jätkas ta, kuna ta mehele otsa vaatas: „Kas sina see olid, kes täna hommikul kella poole seitsme ajal koju tuli?“

Mees raputas energiliselt pead. „Ma arvasin ka,“ vastas naine. „Siis oli see vist autojuht. Ma kuulsin tagaust käivat.“ „Ma küsin autojuhilt,“ ütles mees. „Milleks? Mis puutub meisse ta eraelu?“ „Ma ei taha, et ta ümber kolab.“ Naine naeris. „Sa seletasid mulle ise ükskord,“ ütles ta, „et et inimese eraelul, või ma usun, sa ütlesid: inimese armuelul ei ole vähematki tegemist ta väärtusega.“ Tõepoolest, naine naeratas üsna imelikku ja ebaharilikku naeratust ja vaatas talle otsa ilma pilku pöörmata. Mees tundis end kohustatud olevat midagi vastama. „Siin pole tegu ta eetilise väärtusega, mu kallis laps. Palgaline, kes õõ teeb päevaks, ei suuda säilitada oma närviõudu, mida ma temalt pean nõudma.“ Naine noogutas pead. „Ta võiks meid autoga ümber ajada. Sul on õigus.“ „Sa saad aru. Ja üldse. Kes oma elukutset tõsiselt võtab, peab oma kehale ja närvidele

Likööri- ja Napsivabrik
Tallinna Viinavabrik

(Revaler Spirtfabrik)

**ühes parfümeeria- ja kosmeetika-
osakonnaga.**

Kuldauraha Pariisi näitusel.

- I. ERIALA: Crème de Mandarine, Kümmel, Pomerants, Vene vodka, Brandy jne.
II. ERIALA: Eau de Cologne — triple double, Eau de Cologne aux fleurs ja hambapasta Sanadont jne.

Kõiksugu **napsid, liköörid** ja **nalivkad** on saadaval kõikides suuremates kauplustes ja restoraaanides ning suurel arvul vabriku laos.

Merepuiestee nr. 15, Tallinn

Kõnetraat 24-26.

andma aega välja puhata.“ „Jah, Sven, sul on õigus. Ütle seda talle. Üsna selgesti, kas kuuled. Ja kui ta häbematuks saab, lased sa ta lahti, eks ole?“ „Miks peaks ta häbematuks saama?“ Ebba tilgutas natuke mett võileivale. „Noh,“ ütles ta tasa, „ma arvan, kui autojuht sind võib olla kohtas täna hommikul kojutulekul.“ Mees asetas tassi klirisedes lauale. „Mis sa tahad sellega öelda?“ „Ei midagi erilist, Sven. See on minu meelest tore, kui sa neist asjust kõneled. Nii veenvalt. Iialgi ei armasta ma sind enam kui siis, kui sa kõneled eetika üle. Ma võiksin sulle otse kaela langeda. Täna öösel ärkasid üles. Tahan sulle tunnistada: nägin sinust und. Ja kas tead, mida? Nägin unes, et sul on armuke.“ „Hahaha,“ ütles Sven. „Eks ole? Aga kas usud, mind haaras niisugune hirm, et süda hakkas taguma. Ma ei kannatanud enam voodis välja; ma tõusin üles ja läksin sinu magamistuppa, aga sind polnud kahjuks seal.“ „Mis ajal see oli?“ „Kell sinu töötoas oli nelja peal.“ „Seal see on,“ naeris Stenersen, „kell mu magamistoas! See on suurepärane! Hahaha! Kell mu magamistoas käib ikka valesti.“ „Õige, Sven. Ja kuna ma seda teadsin, vaatasin ma igaks juhuks oma kella. Sinu kell

Pärnu Linatööstuse A-S.

Pärnus, Rääma tänav nr. 38. Telefon 125
Värvimise ja villa osakond: Tallinna, Posti tänav nr. 6. Telef. 124.

Linane riie,
niidid ja lõn-
gad, kala-
võrgud, võr-
gulõngad ja
nöörid.
Kööied.

Villa kraa-
mise, ket-
ramise, riie-
de ja lõnga
värvimise
vabrikud.

Meie vabrikute töö headus ülemaaliselt tuntud.
Pöörake meie vabrikute esitajate poole igas linnas ja rahvarikkam. kohtades.

käib tõesti valesti. Õige kell polnud mitte neli, vaid veerand viis.“ Sven tundis, kuid tal kõik peas ringi käis. Ta otsib sinu vastu materjali. „Kas tahad sigaretti?“ küsis naine. „Täna, ei.“ Ta ei või minu juures midagi tõendada, mõtles Sven, aga minul on asitõendus käes, mille põhjal iga kohtunik lahutaks kohe abielu!

„Kas tuled lõunale?“

Alles naise küsimuse juures tuli Svenile mingi mõte. „Ei, mu kallid. Meil on istung, ma einetan vähekene kuski linnas. Ja ära oota mind, ma ei jõua enne keskööd koju.“ „Kui kahju!“ Mees vaatas põgusa pilguga talle otsa; aga selgesti nägi ta naise silmis luuravat virvendust, „Siis ma võin väja minna.“ „Aga enesestki mõista.“ „Tunnistan sulle, et lubasin kell neli olla madam Frémout' juures.“ „Kjõbmagergades,“ jaatas mees. „Sa tead,“ vastas naine, „ta on mu brokaatkleidi üsna ära rikkunud. Ma olen temale nii vihane.“ „Sul on õigus, ütle aga talle oma arvamist.“ „Eks ole? Ja siis tahtsin ma ta juures tellida kohe kaks uut.“ „Tee seda mu laps.“ Naine kallistas meest: „Ja ütle mulle bead ööd, kui sa koju tuled. Isegi kui kell on kaksteist.“ „Aga kui ta on palju üle kaheteistkümneme?“ „Kui sul on soov mulle öelda head ööd, siis tule!“ Sa

silmakirjateener, mõtles mees. Veel autostki vaatas ta tagasi: naine seisis aknal ja lehvitatas. Aga ta suunurgis arvas ta nägevat salajat naeratust.

Nurgal, kus asus salapolitsei jaoskond, laskis ta peatada. „Ma vajan osavat meest hea kombineerimisvõimega, ta peab harjunud olema suursuguses seltskonnas liikuma.“ Direktor tegi tõsise näo. Ja kuna ta tõsiselt paberinoaga oma küüsi puhastas, arvas ta: „Suursugune ja taktikas? Jah, siis on kõige parem, kui ma ise lähen.“

Oli natuke enne viit, kui Ebba lahkus Kjõbmagergadel proua Frémout' juurest. Salapolitsei jaoskonna direktor oli muretsenud korralikud teated; nüüd istus Sven teispool tänavat kinnises autos ja piilus kardina tagant.

Ebba vaatas rahutult ringi; siis kutsus ta tüüriauto. „Sõitke sellele autole järele,“ ütles Stenersen. Ebba auto sõitis tänavat mööda üles ja keeras paremale. Rosenbergi aia juures peatus auto: autojuht astus välja ja avas autoukse. Järgnes pikem jutuaamine. Siis asus juht jälle omale kohale ja auto sõitis Gottersgades üles. „Jumala pärast, mis tal mõttes on?“ mõtles Sven. Imelik küll Eesolev auto sõitis üle Dronning-Louise-silla ja siis edasi ilmatu pikka Norrebrogadesse. Ei ole kahtlust, mõtles

Ärge laske end
eksitada järel-
tegemistest!

„Dämon“

on ja jääb kõige
paremaks naha-
värviiks.

Saadaval
igalpool!

Sven, ta sõidab oma armukese juure. Millise inimese on ta küll endale välja otsinud? Ei ole ime, kui ta siitpoolt saab väljapressimiskirjul Auto sõitis Ravnsbrogadest mööda, Faelledveijst mööda ja keeras viimaks Elmegadesse. Seal, väikese punase kahtlase välimusega maja ees peatus auto. Ebba astus välja ja läks ilma ümber vaatamata kiirel sammul majja.

Ka Stenersen laskis auto peatuda, nurgal. Ta läks, end ettevaatlikult hoides kitsale kõnnitee äärele, tänavasse sisse, kuna ta püüdis teha ükskõikse näo; ta pidi sellega arvestama, et teda silmas peeti. Siis sööstis ta maja madala ukse juure, mille taha Ebba oli kadunud Kell puudus. Ta koputas vastu ust ja vajutas ühteagegu ukselinki. Uks oli lukus. Jällegi koputas ta jalutuskepi otsaga. Ta kuulis või ta arvas kuulvat, kuidas sees üks uks kinni langes. Aga see võis olla ka vastukaja. Ta läks väikesse aeda ja koputas aknaruutudele. Ei mingit vastust. Siis läks ta ümber maja. Kanakuut, paar ploompuid ja sirelipõõsast. Seal oli tagauks. Tänu taevale, link andis järele. Kuna ta ukse lahti kiskus, arvas ta jälle majas kahinat kuulvat ja samme, mis kiiresti eemaldusid. Aga see võis olla ka ta ärevil närvide enesepete. Ta avas kõõgiukse. Seal istus vana naine ja luges raha.

„Kus on daam?“ küsis Stenersen ähvardava häälega. Vanaeit haaras ehmunult rahapaberid kokku. „Kas mõtlete proua Stenersoni?“ „Jah,“ vastas mees üllatult, „kus ta on?“ „Ma ei tea, kas ma seda

öelda tohin.“ Sven vaatas metsikult ringi. „Mis lori see on? Minule võite seda öelda.“ Naine vaatas talle umbusklikult otsa. „Kas teie võib olla olete ta mees?“ „Jah, muidugi mõista,“ „Siis on hea. Proua Stenersen sõitis praegu jälle ära. Aga ta jättis siia kirja maha — härra Stenersenile.“ Sven rebis selle lahti.

„Kallis Sven!

Enne kui sa seda kirja edasi loed, küsi selle naise käest, kes ta sulle üle annab, ta nime järele.“

Natuke segaselt pööris Sven vanaeide poole. „Kuidas teie nimi on?“ küsis ta järsult.

„Mu nimi on Inge Skattum.“

Inge Skattum... Inge Skattum... Jah, tont võtaks, nii oli ometi väiksekese nimi „Erotikonist“. „Teie nimi on Inge Skattum?“ „Jah, mu härra. Mind kutsutakse samuti nagu mu tüdartki, kellega ju teil vahekord on.“ Svenil oli tunne, nagu oleks ta käed pistnud vastumeelse limase sisuga nõusse. Ta võttis kirja uuesti kätte.

„Nii siis, kallis Sven: ma tean et sa mind petad juha kaks kuud. Ei, anna andeks, see on öeldud natuke ebaviisakalt. Et sul on armuke. Juba kaks kuud kannatan ma selle all. Sa ei usu, mis tähendab teada, et keegi, keda armastatakse... Noh, sa mõistad mind. Mul oli soov, et sa kordki elaksid seda ise läbi, seda näri vat valutunnet. Seepärast saatsin sulle eila õhtul oma alasti ülesvõtte... Eks ole, see päev polnud ilus. Nüisugused päivi olen ma kuuskümmend üksteise järele läbi kannatanud. Ja nüüd ära ole mulle pahane, nüüd andsin ma proua Skattumile raha. Ta hoolitseb selle eest, et ta tütar sõidab täna öösel Rootsi. Ma ei suutnud seda tõesti enam kauemini taluda. Ma oleksin hukkunud. Kas pole tõsi, sa ei pane mulle pahaks seda lugu ülesvõttega. Ta on võetud su oma aparaadiga sinu töötoas. Ja nüüd rutta, ma ootan väljas autos.

Selle kirja kirjutasin ma muidugi varem valmis. Sest ma teadsin, et sa selle pildi saamisel hakkad mind jälgima. Ja nii see ka oli. Tänu Jumalale. See tõendab, et sa veel armastad mind.

Ebba.“

„Jah,“ ütles Sven. „See on hea, proua Skattum. Tervitage oma tüdart minu poolt.“

Siis läks ta ümber maja. Väljas vaatas Ebba autoaknast ja lehvitas taskurätikuga.

Peab õnne olema.

Vene keelest.

Akim Zirkunow teenis kirjutajana ühes puuäris. Ta sai 25 rubla kuus palka ja unistas parematest aegadest. Tema vastas istus Juhan Seditsch, kes ka õige vaene oli. Ühel päeval nägid nad ühe panga aknale väljapandud riigi võiduloosi tähti. Nad astusid panka ja ostsid kumbki kolme rubla eest loositähti. Igal hommikul, kui nad tööle tulid, tervitasid nad teineteist sõnadega: „Soovin, et peavõit langeks sinu loositähele!“

„Kui mina peavõidu saaksin“, sõnas kord Ivan Seditsch, „küll siis teaksin, mis rahaga teha. Elaksin siis juhtumiste-otsija elu. Ostaksin enesele laeva, jooksin kõige paremat rummi, sõidaksin Ameerikasse indiaanlastega võitlema, muudaksin isegi oma nime, nimetades end mister Jak Smithiks. Ostaksin loomaia, sest armastan metsloomi. Käiksin sageli maskipallidel. Soetaksin endale romaane ilusate naistega. Mis teeksite teie, Akim, kui omandaksite peavõidu?“

„Mis teeksin selle rahaga? — Elaksin nii, nagu üks jõukas mees elama peab — naudiksin elu. Ei oska endale kõike veel kujutada, aga kui raha juba käes, küll siis näeb.“

Sarnased kõned kordusid iga päev. Kui saabus viimaks loosimispäev, sai Akim teate, et peavõit on langenud tema tähele. Akim Zirkunov läks järgmisel hommikul juba varakult panka, kust ta loositähe oli ostnud. Seal makseti talle kohe välja kakssada tuhat rubla. Ta pani raha ettevaatlikult oma kuldunud rahataskusse ja otsustas alata kohe uut elu.

Peatänaval nägi ta üht suuremat äri, astus sisse ning sõnas müüjale:

„Tooge mulle üks kahenaeline toos kaaviari ja üks ananas!“

„Kas härra ei soovi ka jooke?“ küsis kaupmees.

„Muidugi, mis seal veel küsida: On teil sekki?“

„On. Missugust seltsi soovite?“

„Mis?“

„Missugust sorti?“ kordas müüja.

„Missuguseid sorte teil on?“ päris Akim ettevaatlikult.

„Võite saada eht prantsuse sekki: Veuve Clicot, Mumm extra dry, Roedereri ehk Monopol-sekki.“

„Ah nii, teil on ka Monopol-sekki, See selts on hea,“ sõnas Akim, kes müüjat tah-tis üllatada.

„See on prantsuse sekt,“ tähendas müüja

„Usute vast, et mina omamaa sekki joon? Käskige jooksupoissi auto tuual!“

„Auto sõitis ette, Akim istus sisse, ja müüja ulatas talle pakid. Siis sõitis ta koju.“

Kui ta oma korteris oli, otsustas ta kohe maitsta rikka inimese elu. Ta avas kaaviari-toosi, pani kaaviari taldrikule, võttis söögilusika, leiba, tõi ka ühe klaasi ning katsus avada sektipudelit. See ei läinud aga hästi, sest korgitõmbaja ei tunginud korki, sest kork oli kaetud metallkapsliga, ja peale selle oli korgi ümber veel — ei tea milleks — traat. Kui kõik katsed avada korki olid nurjunud, lõi ta pudelil kaela ära, kallas ettevaatlikult sekki klaasi ning tühjendas selle ühe söömuga. Sekt, kaaviar ja ananas olid suurepärased. Rikkad juba teadsid kuidas elada. Pärast einet suitsetas ta ühe havanna. Siis vaatles end peeglis ja leidis, et kaela-side on vana ja kulunud.

Peana ostma uue moodsa kaelasideme.“ Ta astus tänavale, istus möödasõitvasse autosse ja käskis end sõita ühte peenemasse moeärisse. Müüja asetas Akimi ette terve rea kaste.

„Missugust kaelasidet soovite?“ küsis ta viisakalt.

„Näidake mulle kõige kallimaid.“

„Palun, siin on eht inglise kaelasidemed.“

Üks advokaat ostis neist just enne teid pool tosinat.“

„Ainult pool tosinat! Naeruväärt. Andke mulle kohe kolmkümmend tosinat!“

See üllatas müüjat, omanikku, kassapreilit ja isegi jooksupoissi nii, et kõik ostjale imestanult otsa jäid vahtima. Omanik lähenes kiiresti ja asetas uue rea kaste letile.

OMEGA

TÄPSEM KELL.

Kellad üleilma tuntud Schweitsi vabrikut. nagu: Omega, Borel, Grisel jt.

samuti igasugu asju paremast Belgia ja Böhmi kristallist, väärtasju, hõbe- ja kuldasju. Kellade, hõbe- ja kuldasju. parandus.

O. Ü. J. RUBIN

Tallinn, Viru tän. 17. Asut. 1880

„Uuemad kaelasidemed fraki juure. Mustad atlassidemed smokingi jaoks.

„Ka neid võin tarvitada! Andke mõlemist kaksteistkümmend tosinat. Viige siis kõik autosse, ta seisab ukse ees.“

Autos istudes ta mõtles: „Frakiga kantakse valget, smokingiga musta sidet. Igale ülikonnale on vastav side. Pean tellima endale smokingi. „Autojuht, sõidutage mind linna parima rätsepa juure.“ Ka rätsepa juures kuulis Akim mõndagi, millest tal varem aimugi polnud.

„See pehme villane riie sobib ülikonnaks,“ tähendas rätsep, „need on eht inglise riided Londonist. See trikoo siin on smokingi tarvis.“

„Kuid see riie on ju must!“

„Aga muidugi, härra“

„Kas teil teist värvi ei leidu?“

„Aga lubage, smokingid on ju ainult mustad!“

„Mida teie küll kõik mulle ette ei luiska,“ kostis Akim, „usun aga, et üks pruun oleks palju elegandim!“

„Palun,“ ütles rätsep, „teen teile pruuni smokingi, revääridele võime võtta pruuni

atlast. Püksid ei tohi olla liig laiad, nii et ka lakk-king oleks näha.“

„Teie ütlete — lakk-kingi, peab siis smokingiga kandma lakk-kingi?“

„Muidugi,“ kostis rätsep, „nii nõuab mood!“

Kaelasidemete müüja saatis teda rätsepa juure, rätsep — saapakauplusse, sealt jõudis ta pesukauplusse ning ostis nii palju siidsokke, siidsärke ja aluspesu, et nendega oleks võinud avada väikese äri.

Viinud oma ostud koju, läks Akim kontorisse. Sisse astudes ta teretas alandlikult ja ütles raamatupidajale:

„Vabandage, et tulin veidi hiljem, mul oli aga kodus midagi tungivalt vaja õiendada!“

Raamatupidaja seisis just telefoni juures ja kõneles:

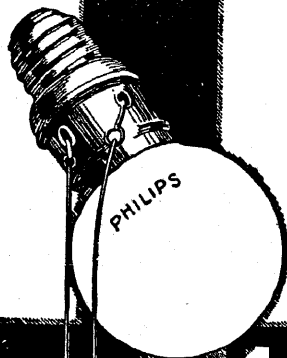
„Hallo? Kes? Härra Mirkin? Mis see peab tähendama? Teie ei saa raha saata? Meie arvestasime just nende kaheksatuhande margaga. Meil on endil suured maksud maksa. Teie ei tohi meid vedada sisse. Kuidas? See on ju kuulmatu...“

Akim lähenes raamatupidajale, võttis tal kuuldetoru käest ning ütles jahedalt:

„Jätke juba. Mispärast end ärritada sar-

2

**VALGUST
ÜHES LAMBIS**

See lamp ei tohiks
puududa üheski
kokku hoidlikus
majapidamises!

PHILIPS
DUO-KOKKUHUIULAMP

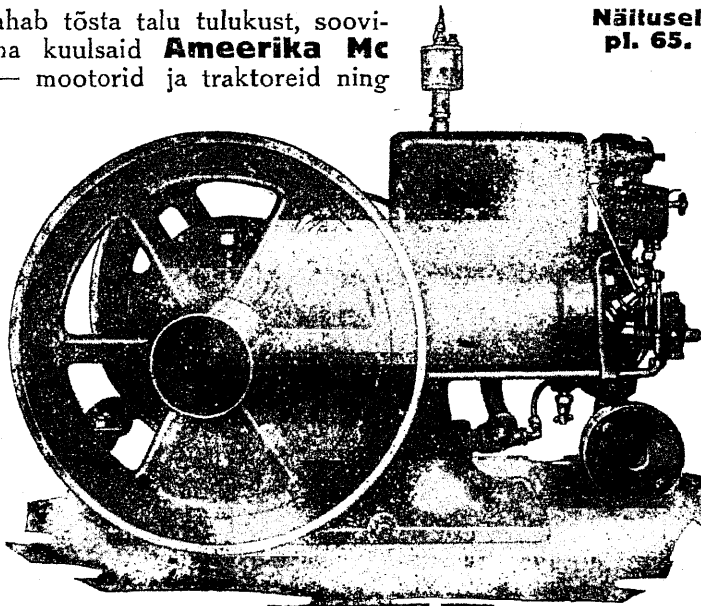
Tõsisele põllumehele, kes tahab tõsta talu tulukust, soovitate osta ainult maailma kuulsaid **Ameerika McCormick** jõumasinaid — mootorid ja traktoreid ning

põllutööriistu — niidumasinaid, rehaseid, äkkeid, traktori sahu ja taldrekäkkeid (randaal) nr. 4, kultivaatoreid jne., sest praegu ei ole üldse paremaid maailmas ning eriti just Eestis nii vastupidavuse kui ka töö headuse pooldest.

Põllumees, pea meeles, et ainult hea masin tasub end ära.

Samuti soovitate osta ka **Rootsi** rehepeksmasinaid Munktelli vabrikust, mitmesuguseid tüüpe, mis just kohased meie põhjamaa niiske vilja peksmiseks. Masin on käsitamisel ühilihtne, tugeva ehitusega ning varustatud tugevate S.K.F. kuul-laagritega, mis teevad masina käigu kergeks. Masina hea ehituse tõttu peksetakse kõik terad põhust välja. **Need ei ole reklaamsõnad vaid tõestatud tõelolud!**

Müügil Rootsi superfosfaat 18/20% ja igasugust põllurammu mõõdukute hindadega ja soodsatel tingimustel.

*Ainult hea masin tõstab korralikkust majapidamises!
Nõudke hinnakirju! Esitused igalpool!*

A-S. „TALUR“, Tallinnas, Inseneri 3

nase tühja asjaga? Teie tarvitate kaheksatuhat rubla? Palun, siin on raha. Teie annate selle mulle tagasi, kui Mirkin peaks maksma. Vahepeal võite aga vekslit ära õien-dada!“

See äratas tähelepanu. Raamatupidaja seisis seal nagu kuhu, teine kirjutaja viskas ehmatuses tindipoti ümber. Teener aga ruttas Akimi juurde ja hakkas kiiresti harjama tema riideid. Akim süütas pikkamisi paberossi, laskus toolile ja ütles:

„Minu härrad, milleks see ärritus, ei ole ju midagi iseäralist juhtunud. Võitsin peavõidu. Armas sõber, — ütles ta oma seltsilisele, — tean, et vaene olete, kuradikene, kes teenib viletsa palgaga ja on rahapuuduses. Võtke see tuhat rubla ning ostke endale mis vaja. Ja Teie, Mihkel, teie võite ju nälgida oma sulasepalgaga. Siin võtke 500 rbl. jooge üks klaasike minu terviseks!“

Siis tõusis ta üles, kummardus ja sammus kontorist välja, igaveseks.

Autojuhiga, kes oli tubli poiss, tegi Akim sõprust.

„Kas tahaksid tulla minu juure teenima?“ küsis ta autojuhilt.

„Meeleldi, kuid teil ei ole ju autot?“

„Ei, kuid võib ju osta autot!“

„Muidugi,“ kostis autojuht, „kas ostame

hariliku auto, itaalia Fiati või saksa kuuesilindrilise?“

„Kena, tule homme minu poole, siis läheme ja ostame auto. Hind on kõrvaline asi, kuid suur peab ta olema.“

Osteti suur Mercedes-auto. Siis üüriti üheksatoaline korter, mis kõige peenemait-selisemalt möbleeriti. Ning õhtul istus Akim autojuhiga kõige peenemas restoranis ja viitis aega.

Akim elas nüüd just nii, nagu ta seda oli unistanud. Tal oli uhke magamistuba, milles seisis Ludvig XVI stiilis voodi; ta ärkas alles kell 12 päeval, einetas voodis, luges siis ajalehti, pärast romaane; siis tõusis ta üles, tõmbas pruuni smokingi selga, lakk-kingad jalga, kõndis ühest toast teise, helistas — ilmus teener Ignatius. Ta sai kolm korda rohkem palka, kui kord oli saanud Akim kontorist. Einetati ühes autojuhiga. Joodi klaas veini. Peale veini sõideti jalutama. Kord ostis Akim kõik piletid „Uues operetteatris ära ning kuulas seal oma sõprade ja politsei inspektoriga „Ilusat Helenat“. Sel õhtul tutvunes Akim ka operetidiiva Nesabudkovaga. Primadonna hindas kohe õieti pruuni smokingit, lakk-kingi ja Akimi ennast. Alul saatis Akim primadonnale lilli, siis ehtesajakesi, hiljem üüris ühe „pesakese“

Kui siis see pesakene õige moodsalt oli sisse seatud, mille eest Akim muidugi arved tasus, — oli ka kõik tema raha läinud.

Võidust oli järel ainult veel need kaheksatuhat rubla, mis ta kord oma endisele pere-mehele laenas. Väike operetidiiva õgis ta toreda korteri sisseseade ühes auto ja kõige muu varandusega. Kaheksatuhat rubla aga viis ta panka hoiule ning sai nelikümmend rubla kuus protsente, nii siis viisteistkümmend rubla rohkem kui ta varem palka oli saanud. Ta kolis jälle oma endisesse kor-

terisse ja elas seal rahulikult ning vaikselt, nagu oli elanud enne väikesepalgalise ametnikuna. Autojuht jäi talle nüüdki truumaks sõbraks. Istudes pudeli õlle juures tähendas Akim tihti:

„Nüüd tean küll, kuidas rikkad inimesed elavad; kui veel kord omandan peavõidu, siis tahan elada palju targemini.“

Akim võttis küll osa kõigist võiduloosimistest, kuid teist korda ei saanud ta enam peavõitu.

Jubilate.

Näitleja Eugen Surel seisis magamisvaguini käigus ja vaatas Berliini tuledele nii kaua järele, kuni nad mattusid pimedusse. Ta toetus poolavatud aknale ja laskis kevadepäeva mahedat õhtuõhku voolata üle oma kitsa, ilmeka näo.

Aegajalt vaatas Eugen Surel kõrvale, kus keegi võõras nagu temagi näis vaatavat möödaruhtavale maastikule. Aga ikka, kui ta äkki pööras pead, näis talle, nagu muutuks võõra pilkude suund. Võõras daam oli talle otsa vaadanud ja naeratanud enda ette seda imeilikku, saladuslikku naeratust, millist ta juba varemgi oli ta juures märganud. Kes võis ta küll olla? Eugen ei tunnud teda, kuigi ta endale ütles tundvat kõiki kõrgema seltskonna naisi, kes elasid Müncheni või Berliini müüride vahel. Ja kõrgemast seltskonnast oli see naine, tumedajuukseline, suursugune, kõige paremast seltskonnast. Ta oli kohe ta rongile tulekul märganud laulutussõrmust ta käel, kui pakikandja ta nahkkohvri tõi tema oma kõrvale, esimese klassi kupeesse. Seal oli naine teda nähes tuksatanud, vaevalt märgatavalt ehmatanud. Muidugi, ta polnud vähetunud ja Eugen Surel oletas, et naine on näinud teda laval. Ta otsustas viimast katset teha. Õige, kui ta vaatas naisele, pöördus selle pea jällegi natuke akna poole: naine oli jälle vaadanud temale. Ja nüüd naeratas ka tema, astus ta juure, kummardus kergelt ja küsis: „Kas tohiksin teada, armuline proua, mis teile minu juures nii nalja teeb?“ Naine püüdis end lasta paista imestanuna. „Mis te ütlesite? Nalja teeb?“ Kohe selle järele hakkas ta aga tasa naerma. „Härra Surel, te tuletasite mulle ainult meele oma viimast osa. Ma mõelsin ainult sellele, kui hoopis teistsugune te olete elus.“

„Seda parem, siis ei tarvitse ma end enam esitleda“, jatkas mees, „ja teie naeratus ei solva mind enam, sest et ta sobitas mulle teie tutvuse.“ Naine tõmbas kulmud kokku: „Kui osav teie olete, te näite sellega olevat harjunud.“ „Armuline proua, ma näen, et meie eluteed on seni seisnud üksteisest väga kaugel. Muidu kõneleksite teie teist juttu.“ Seepeale muutus naine sõbralikumaks. Näitleja pidi talle vastama paar küsimust, mis ilmutasid ta suurt huvi teatri vastu. See juhtis nende jutujamist paljalt vormilikkuselt sõbralikumale alale. Eugen Surel, kes muidu heameelega ei jutustanud, tunnistas talle avalikult, kuidas tal oma tööga läks, avaldas talle oma alalise rahulolematuse iseendaga ja oma ülesannetega. Naine kuulas tähelepanelikult, ilmutas ikka enam, et ta tema tööd jälgis juba ammugi. Ja viimaks tunnistas ta: „Teie olite mu esimene armastus, härra Surel. Kui alles plika olin, austasin teid. Kõige esmalt nägin teid Weislingeni osas. Nojah, ärge naerge, tookord viidi mind teatrisse ainult klassilistele tükkidele. Aga teie meeldisite mulle, teie isik sai mulle tõeliseks kultuseks. Peagi omasin hulga teie pilte, ühe neist teie isikliku pühendusega. Ikka, kui esinesite, püüdsin olla teatris. Ja siis abiellusin ma . . .“ Viimast ütles ta järele mõttlikult, nagu äkki kainestudes. Surel tunnetas seda. Kui kahju, kaalutles ta, ei tea kunagi, kuidas sind jumaldatakse. Kui seda teaks, siis võiks seda jumaldamist nautida kui midagi suurepärast. Ja imelik, võõras näis otsekui ta mõtteid mõistvat. „Mõtlen ikka, et oleks parem, kui kunstnik kunagi ei saaks teada, kuidas teda austatakse. Ma mõtlesin ka, et elaksin ise pettumuse läbi, kui teid tundma õpiksin. Teie olete,“ lisan-

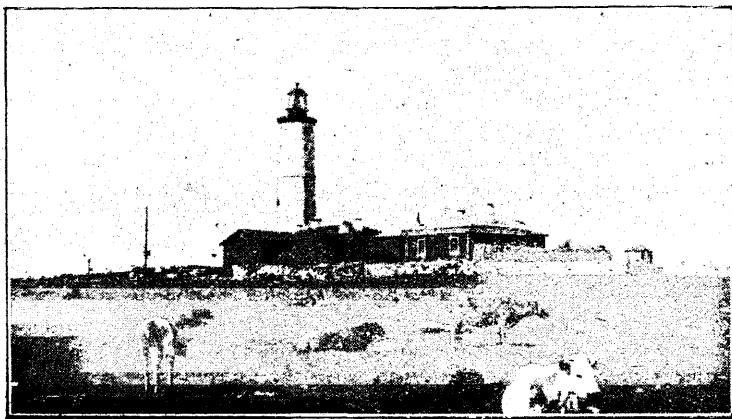
das ta otsekohele, „mõnus pettumus, härra Surel.“

Mees asetab põgusalt oma käe naise omale, mis puhkas akna kõrval raamil. Ja naine ei keelanud seda. — Mida kauemini mees teda kuulas, seda tugevamaks sai temas soov teda mitte ainult põgusalt näha ja temaga kõnelda sel öisel sõidul. Ta hakkas naist küsitama ta elu üle. Aga naine põikles kõrvale ta uurimuste eest. Arglikult hoidus ta talle ka oma nime nimetamast. „Mis on nimi?“ hüüdis ta jälle, saladuslik naeratus ümber ilusa suu. „Mõelge sellele, mida ütleb luuletaja . . . Paljas kõla ja suits.“

„Aga ma tahan teid jälle näha, armuline proua!“

„Võimatu, härra Surel. Teil olgu teada, et kuulun teisele, kellega mind seovad eriti

nud tähelepanu sellele, et mees tahtis talle veel midagi öelda, ja kadus oma kupee ukse taha. Mees jäi veel vähesteks minutiteks pikka käiku, kus nüüd juba kõik ukсед olid suletud öiseks rahuks. Ta tundis, kuidas veri, noorenenud, piitsutatud lühikesest koosolust selle kummalise naisega, ta sooni pingutas. Mida tähendas see kõik? Mis ärritas teda nii väga selle eemaletõrjuva võõra juures, kes talle oli armulikult kinkinud pooltunni ja nüüd näis jälle otsustanud olevat silmapiirilt kaduda. Ta proovis paberossi, see ei maitsenud. Pahaselt astus ta väiksesse mõnusasse ruumi, kus tal tuli veeta öö. Ta nägi õhukest vahe-seina, selles ust, valmis avanema, kui siin. kõrvuti sõitsid inimesed ühiste soovidega. Ta pigistas hambad kokku, nii pääsis temaa äkki himu kohisema. Ta tõstis äkki rusika

Vilsandi lindude saar.

tugevad sidemed. Mu neiupõlve soov on täna õhtul täitunud. Sain teid tundma. Rohkem ei või ma elult praegu soovida.“ Kui väsinult kõlasid ta sõnad, nagu eemale tõrjude. Eugen Surel tundis peaaegu kaastundmust. „Kui teie kõnelete soovidest, siis mõelge ka teiste soovidele,“ sosistas ta naisele ja seekord otsis ta käsi naise käevart, mille ümber ta sõrmed asetsid kerge, ihara pigistusega. Naine ei pannud vastu. Algul vaatas ta mehele otsa, nagu ei taipaks ta, kuidas selle sõnad olid mõeldud. Siis mõistis ta, langetas pilgu ja raputas pead. „Ah, kui meeletu oleks see kõik! Ma ometi öelsin juba: meie ei või teineteist jälle näha.“

„Ja täna . . . kas teie ei mõtle siis tänasele?“

Lühike järelemõtlemine. „Teie olete väga julge, härra Surell Head öödl . . . Ma olen pahane. Homme hommikul võite minult vabandust paluda! Ta rebis enda lahti, ei pöör-

ja lõi vastu seina . . . Seal lendas üks lahti, mille vagunijuht oli halvasti sulgenud või mille riiv oli rikis. Ta avanex kui nõiasõna mõjul. Sesam! Surel pörkas tagasi. Ta tegi algul liigutuse, ust kohe sulgeda. Aga vaade, mis avanex, pani ta oma otsuses kõikumaa. Naeratus, mis vaevalt märgatavalt mängis naise huultel — ja mees oigas, pigistades käed rusikasse. Nii sööstis ta edasi, läbi ukseraami kõrvalkupeesse. Ta viskus põlvili selle kauni naise ette, ta põimis oma käed ta ümber, nii et ta sõrmed igalpool siidi all tundsid ta keha. Mees oli valmis võtma vastu kõige karmimat tagasitõrjumist, ta oli valmis kuulma sõnu, mida talle keegi naine polnud öelnud. Seal võttis aga naine ta pea oma käte vahele, tõstis ta üles, nii et Eugen nägi ta silmi, ja ütles:

„Miks värised sa, armsam? Ma kuulun sulle“ . . .

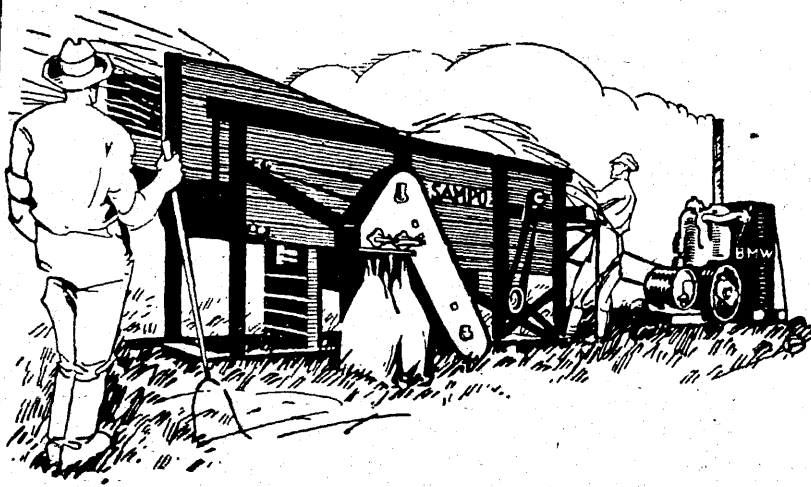
*

Rattad kandsid mürisedes Eugen Sureli õnne mööda roopaid edasi. „Kes sa oled?“ küsis ta ikka jälle, nii sageli kui ta õrnuste ja kallistuste vahel leidis aega temaga kõnelda. „Ma olen eikeegi, sinu jaoks eikeegi,“ taotses naine siis vastata. „Haara kinni silmapilgust ja ära mõtle tulevikule!“ Kui aga hommik hämardus ja armuöö jõudis lõpule, käis mees jällegi peale: „Nimeta mulle vähemalt oma nimil! Ma pean teadma, millise nime all võin sind mäletada.“ Seal muutus naine äkki tõsiseks. „Ma lükkasin eile õhtul ise riivid eest, mis sulges ukse meie vahel,“ tunnistas ta häbenemata. „Ma täitsin sul soovi, mis võib olla ainult meeoleolu oli, tuju saadus. Armastan sind juba ammust ajast, sa olid mu neiupeõlve aastate ideaal. Mis ma sinule olen, seda ma ei tea. Aga sa oled aumees. Seepärast tööta mulle, et sa kunagi ei hakka seda uurima, kes ma olen. Töötad sa seda mulle, siis nimetan sulle nime, mille all tahan sulle edasi eksisteerida.“

„Ma armastan sind tuhatkorda enam, kui sina mind suudad armastada,“ kogeles teine ja paitas naise õlgu, milledele ta viimastel tundidel oli surunud oma huuled. „Kunagi ei uuri ma, kes sa oled. Ainult juhus võiks selle paljastada.“ „Lase mind selle eest hoolitseda, et see kunagi aset ei leia,“ vastas

naine ja näitas jälle oma ilusat, sügavat naeratust. „Ma lähen kaugele, kaugele ära. Sa ei aimagi, kui kaugele!“ Surel ohkas. „Ütle, kuidas on selle maa nimi,“ palus ta. „Ei!“ „Siis ütle mulle vähemalt nimi, mille mulle lubasid.“ Naine pidas nõu. „Täna on pühapäev, Jubilate pühapäev,“ hüüdis ta peaaegu rõõmsalt. „Nimeta mind Jubilate!“ „Niisiis sinu poolt leitud nimi,“ „Kas ta ei peaks sulle just seepärast olema väärtuslikum kui mõni muu, mille mulle mu vanemad on annud?“ „Hea küll, kus näen ma aga sind jälle?“ „Ei kuskil. Ma ütlesin sulle juba et lahkun siit maalt ja isegi Euroopast.“ Eugen Surel süleles teda ja palus õrnuste vahel jälleägemise armu. Ta tahtis saada ainult lootust mitte alatiseks olla lahutatud temast. Ja naine sai nõrgaks, viimaks andis ta järele. „Ma tahan su igatsusele anda eesmärgi, Eugen,“ lausus ta, liigutatud mehe südamlikkusest, „eesmärgi ka oma enda soovidele. Aasta pärast ma võib olla olen jälle siin. Ei, mitte võib olla, vaid üsna kindlasti, sest ma korraldan asja nii. Oota mind nii siis aasta pärast samal Jubilate pühapäeval. Ole kindel, ma tulen!“ Rõõm ja pettumus võitlesid noore näitleja rinnas. Ta oli lootnud rohkem, aga tundis, et ta peab rahulduma saavutatuga. Ja ta kuulis naist edasi rääkivat:

Kuulsaid SOOME Põllutööriistu ja masinaid,

SAMPO patent äkkeld,
SAMPO villapeksu-
sinaid,
BMV naftamootoreid,
Servikividega veskeid
„160“
Soome rohuniitjaid,
loorehi, reaskülvimasi-
naid
ja kõikide ülal-
nimetatud masinate
osi soovitab:

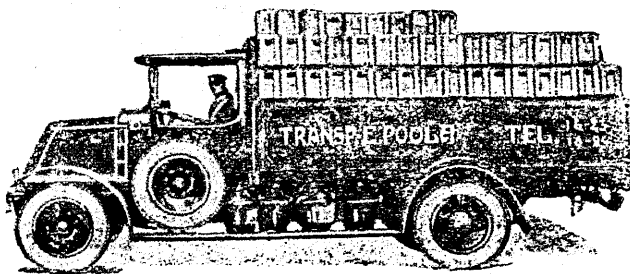
J. J. PAULSON Tallinn, Narva mnt. nr.52

Mööbli ja muude raskuste veoks on kõige kasulikum tarvitada veoautosid

Ed. Poola

I järgu Transport-Firma

Kõik autod ilma kuulsast „Renault“ vabrikust, liiguvad õhukummidel, mis võimaldab veotavate asjade tervelt kohale transporteerimist. Tellimisi võetakse vastu kauguse peale vaatamata igal kellal.

Tallinnas, Lauulupeo tän. 22, tel. 306-23 306-24
16-23 16-24.

„Ole õnnelik, kui meie teineteist aasta pärast jälle näeme; see on suurim ohver, mille toon sulle ja endale. See on röövimine kelleltki teiselt, kes seda ära teeninud pole, kes on väärt ehtsat truudust, aga mitte niisugust piiratud truudust. Sind ma armastan, nagu ma armastan oma õnnelikkust noorust; teda aga austan ma, nagu tema seda ära teeninud. Seepärast palun sind veel kord: ära püüa kunagi eemale peletada pimedust, mis piirab mu isikut. Rõõmusta selle üle, mida ma meile mõlemale töotan: „jälleägemise üle.“

Sellele järgnes põletavalt kuum lahkumine. Nad suudlesid teineteist metsikus valus, millele Surel andus ebateadlikult. „Mu kallis,“ sosistas naine ta nägu vaadeldes, „ma näen sind ikka enda ees. Ja see teeb mulle valu.“ Ja mees: „Ma tunnen sind ikka enda juures ja see piin on kõige tugevam.“ Mees lahkus ta juurest, kui vaguni juht väljas koputas ja manitses reisijaid üles tõusma. Hoolikalt sulges võõras ta järel lahutatava ukse. Käigus, natuke enne Münchenit, nägi Surel teda jälle. Naise põletav pilk ütles talle veel kord, mis ta huuled talle varem nii sageli olid sosistanud. Aga see pilk hoidis ühtlasi ka meest endast eemale, nii palav, nii anuv oli ta. Ainult üks kord astus mees temast õige lähedalt mööda, justkui rong sõitis mürinal jaama. „Jubilate,“ sosistas ta talle vaevalt kuuldavalt. See oli nimi ja manitsus ühtaegu. Naine langetas pea. Mees lahkus esimesena rongist kui see vaevalt oli peatunud, ja kadus rahvamurdu.

*

Kuna tal palju tegemist oli uute ülesannete kallal, mis teda Münchenis ootasid, sai

Eugen Surelile alles paljude päevade järele selgeks see tähendus, mis too õõ omas tema ja ta elu kohta. Imelikul kombel selgus see talle siis, kui Anne Heider saabus Münchenisse. Ta oli talle Berliinist järele sõitnud, sest et ta ilma Surelita seal välja ei kannatanud. Pigemini murdis ta oma lepingu; Eugenist eemal olla tähendas talle pikka-mööda surra. Nii ütles ta, kui ta jõudis Münchenisse. Eugen aga võttis ta vastu ime-likult tagasihoidlikult. Ta ei tundnud end äkki enam vabana nagu viimastel päevadel. Anne kuhjas ta üle armastusega ja andumusega, ta ei näinud oletavat muud kui nagu oleks oodatud ainult tema ilmumist. Mees aga ei suutnud valetada ja nii tundis Anne peagi kuidas lugu oli. Oli inetu stseen. Anne oli hüsteeriline ja ääretult kirglik ja pöörane. Ta ähvardas enesetappesega, lukutas enda Eugeni magamistuppa, nii et mees pidi ukse kallal rusikaid tarvitama. Siis tuli ta alandlikult nagu laps ja mangus. See aga tõukas meest veel enam eemale. Õõ ja päeva möödumisel teadis ta, et ta seda seisukorda enam ei talu. Ta pidi jälle olema ükski ja sõltumatu. Ta mõtted kuulusid Jubilatele. Ta ei puudutaks enam kedagi teist naist. Ja kirjutas seda Annele võõrastemajja, kuhu ta tema oli paigutanud. Ta pidi nägema, et ta võitles asjatut võitlust. Anne reisis Berliini tagasi ilma jumalaga jätmata, sügavasti havatud mehe äkilisest meelemuutusest.

Eugen hingas kergendatult. Florian Geyerrit mängis ta kui olles luupainajast pääsnud. Tal oli suur edu. Aga Surel oli sellega harjunud. Ta esines ses osas Münchenis kaks-

kümmend korda ja vahepeal otsis ta Jubilate. Ta ei murdnud lubadust, mis ta temale annud, sest ta ei uurinud mitte, kes ta on. Ainult ta silmad, ainult ta hing otsis teda. Kus ta ka ei viibinud, kas teatris, seltskonnas, võõrastemajas, kohvikus, tänaval või autos ikka oli temas ärkvel valmisolek näha toda kummalistnaistmagamisvagunist. Iga päevaga vähenes lootus teda veel leida. Muidugi mõista polnud ta valetanud: ta reisis edasi, reisis välismaale. Ja mida enam möödus aega, seda suurem oli võimalus, et ta oli linnast juba lahkunud. Neljateiskümne päeva möödudes oli Surelil tunne, et ta oli asjatult otsinud. Järgnes imelik pahameele aeg-järk Jubilate vastu. Ta oletas, et naine ainult mängis temaga ja et siis oma kadumise-ga teda enam piinata. Ta püüdis naist unustada ja olles jälle Berliinis, jättis ta lootuse naist jälle näha. Ta sundis oma mõt-teid teotsema muude asjadega. Oma kunsti kõrval tegi ta palju tegemist muusikaga, luges palju ja laskis meeled i inimesi, kes teda austasid, end viia nende seltskonda. Ta viis lõppeks asja niikaugemale, et ta päevade kaup ei mõelnud Jubilatele. Aga sageli langes mälestus temale piinavraskelt. Need olid ta koledamad tunnid, kus talle tulid kõige pöörasemad mõtted. Ta oli hakanud tõsiselt kaalutlema üle ookeani reisu, sest ta lootis Jubilate kõige võimalikumalt võivat leida Ameerika Ühendriiges. Ikka jälle heitis ta kõrvale selle mõtte, sest nii paljugi sidus teda Berliini ja Saksamaaga. Talv möödus lennukiirusel. Ta viis asja vähemalt nii kaugemale, et tundis jälle head-meelt ka teistest naistest. Veebruaris võttis ta endale vaba aega ja reisis ilma pikema mõtlemiseta Klostersisse. Ta oli kirglik suu-sataja ja Schveitsi mäed paistsid talle lühike-seks puhkuseks olevat kõige kohasemad. Võõrastemajas segasid ta rahu arvutu hulkiinglasi, kes maja kui kindluse täis hoidsid

ja end käre-rikkalt ülal pidasid. Surel hoidus neist kõrvale. Varahommikust hilise peale-lõunani oli ta väljas. Ühel õhtul oli ta ülal Saret'l. Teel, mis viib Saret'lt Klostersisse, juhtus tal väike õnnetus: suusarihmad katkesid. Ta pidi kükitama teeääre neid paran-dama. Seal kuulis ta saanikella heledat tilinat. Ülalt tuli kahehobuse saan. Selles istusid kaks daami. Teine neist oli Jubilate.

See oli Jubilate, selles polnud kahtlust. Miks ei pidanud ta ka ära tundma ta armast palet. Saan sahisest temast ometi nii lähelt mööda, et ta tundis hobuste sooja hing-geauru. Seal pööris sõidukis tema pool ääres istuv daam oma pea, mida kattis hele nahkkate. Nende pilgud kohtusid, daam võpatas ja näis vaevu hoidvat tagasi hüüdu. Surel hüüdis ta nime. Aga saan oli juba mõne sammu kaugusel. Ta tahtis üles karata, aga suusad takistasid teda. Ja siis nägi ta, kuidas naine kummardus ettepoole, kutsa-rile midagi hüüdis ja kuidas too piitsa kõi-gutas ja hobuseid ajas kiiremale sõidule. Kill-köll, saan vuhises edasi, hobused jook-sid mis võisid, ja Eugen Surel võis ainult hüüda ta nime külma, halastamatusse talve-õhku, karjuda rõkkavalt ta nime. Kiiresti sai ta valmis oma parandustööga, sama kiiresti ruttas ta alla Klostersisse. Et ta sel meeletul allasõidul ei murdnud oma kaela, see paistis talle hiljem lausa imena. Teel otsus-tas ta kõigis võõrastemajades järele pärida. Kogu õhtu jooksis ta majast majja ja küsis daami järele, kellega oleks sobinud kirjeldus Jubilatest. Lõppeks nägi ta, et naine vist edasi sõitnud. Aga kuhu? Keegi ei võinud talle anda teateid. Päev hiljem oli ta Davosis, aga ka seal päris ta asjatult võõra daami järele. „Ta ei taha mind tunda.“ Sesse punkti jooksid kokku kõik ta kaalutlused tolle ime-liku jällenagemise kohta. Naine ei armastanud teda enam. Surel polnud talle siis olnud rohkem kui lühikeste tundide mängu-

Riidevärvimise vabrik ja keemiline pesemiskoda

R. Natus, Viljandis

— Vabrik võtab tööd vastu: —

Tallinnas, — Narva mnt. 26; S. Pärnu mnt. 22; Harju t. 29. **Tartus**, — Riia t. 2; Raatuse tän. 16. **Paides** — L. Rästas'e juures. **Paluoja**s — H. Risti juures. **Tapal** — W. Gabriel'i juures. **Raplas** — A. Koldits'i juures. **Haapsalus** — I. Lasy juures, ja teistes linnades ja maal.

Aksia-selts

A. LE COQ'i õllefabrik

Soovitab oma heledat ning tumedat **õlut, porterit,**

keedetud mõdu, limonaadi,

seltersi ja soodat

tuntud headuses

kann. Ta surus maha pettumuse ja viha ja läks Viini, kus tal seisid ees kahe kuu pikune võõrusetendustejärk. Jälle rida pimes-tavaid kordaminekuid! Teda nimetati Saksa esimeseks näitlejaks. Tema aga mõtles Jubilatele. Ta sai pakkumise ringreisuks läbi Põhja-Ameerika Ühendriikide: tema aga lükkas ettepaneku tagasi. Jubilate viibis ometi Euroopas. Ta ei suutnud praegu sõita üle ookeani, millest ta hilja aja eest oleks üle lennanud, et jõuda ta lähedusse. Aga kas tohtis ta üldse veel oodata? Selle küsimusega reisis ta tagasi koju, linna, kellele ta võlgnes tänu oma kunstilise tõusu eest, Berliini. Ta saabus mõni päev enne Jubilatet. Öödel enne seda maiööd ei sulgenud ta silmi. Ta ei saanud mööda mängimisest öhtul enne Jubilatet. Leping sidus teda. Naine saaks seda teada, kui ta veel üldse mäletas oma lubadust, ja tuleks pealelõunal. Ta ehtis oma toa lugematute lilledega ja seadis korda ruumid ta vastuvõtuks. Aga naine ei tulnud, ei teatanud endast midagi.

„Lollus. . . ta ei mõtle enam minule“, ütles ta metsikus vihas, kui sõitis teatrisse. „Ta on mu muidugi unustanud ja ainult naernud mu üle. . . Punkt lõppu sellele loole ja tuiskliiva peale.“ Ta täitis jälle oma

kohust, haaras kõiki kaasa. Pärast etendust võttis ta vastu kellegi sõbra kutse temaga Borchardi juures einetada. Meelelahutust vajas ta. Nad astusid välja mahedasse õhtusse. Seal ilmus nende ette mees laitmatu nahkkuues. „Mida te soovite, Kolbe. Ma ometi ütlesin teile, et võite sõita koju.“ „Jah, härra Surel, aga see muudeti telefoni teel. Korterist öeldi mulle, et pean teid ootama.“ Surel läks natuke segaseks. Üks aimus hiilis temasse. Ta kõhkles silmapilgu. Siis pöördus ta oma saatja poole. „Vabandage mind, Heimbach, aga on võimalik, et mulle on tulnud külaline. Kui ei, siis sõidan teile kohe Borchardi juure järele. Pean ainult järele vaatama, mida tähendab see minu dispositiooni muutmine võõralt poolt.“

Heimbach naeris. Surel astus autosse. Ta sõitis koju. Kui ta sisse astus, ootas teda seal Jubilate, tihedalt looritud, nagu ta end tulekul oli näidanud teenrile. Surel aga teadis otskohe, et see oli tema ja ta vajus ta ette põlvili.

*

Õo oli otsekui unenägu. Või nagu rida imeilusaid unesid. Kõik, mida Surel viimase kaheteiskümne kuu jooksul oli kannatanud, lootnud, soovinud ja ilmanud, uhuti ära. Selge õndsus ümbritses teda ja sügavasti

liigutatud naist, kes mehes ialgi poleks oletanud nii palju armastust ja nii palju rõõmu. Kui saabus hommik, vabastas naine end ta kallistustisist. „Me peame jälle aasta ootama kallim“, ütles ta, „Jubilate pühapäevaks olen taas siin. Seekord on aga ootamine kergem, sest sa tead nüüd, et ma igatsen sind samuti kui sina mind“ „Ja sa ei taha mulle seletada, miks sa Klostersis minust mööda sõitsid, minu eest põgenesid?“ „Sa oled nimelt seda küsinud nii tihti sel ööl. Kas sa ei mõista siis? Ma ei võinud teisiti ja ma põgenen ka edaspidi sinu eest, seni kui saadub sündmus, millest ma sulle ei taha rääkida, sest et. . .“ „Sest et?“ „Ei midagi. . . see on sinust kaugel, see puutub ainult minusse,“ vastas ta kainenult, „võib olla seletan sulle kunagi hiljem. Oh Eugen, ma olin nii õnnelik, nii et ei võinud sulle asetada ühtki küsimust, kui paljud mul ka ei tunginud keelele.“ „Jah, mul on häbi enda pärast. Sa oled tugevam kui mina,“ pomises Eugen norus päi. Ja naine läks, kuis ta tulnud, tiheda loori varjul nagu õnningel, kes taandub saabuva päeva eest.

Jällegi aasta.

Aga aasta, mille jooksul Eugen Surel ei näinud enam naist, nagu tookord talvistel Schveitsi mägedel. Aasta, mis talle tõi uusi kordaminekuid, uusi kuntsiliste soovide rahuldusi. Ja mis talle siiski ei kinkinud seesmist rahu, sest et tal puudus Jubilate, Jubilate küps naine tütarlapse kehaga. Jubilate, kes nende viimasel kokkusaamisel oli talle paistnud veel ilusamana, veel hingestunumana kui esimesel. Naine tuli Jubilate pühapäevaks, sedapühku juba viiendal tunnil, kui esimene hämarus laotas toas oma varjusid, Ta jäi keskööni, siis pidi ta lahkuma, Ainult mehe pildi võttis ta ühes oma võõrasse ellu ja mees kirjutas sellele, mis ta süda hüüdis: „Jubilate. . . hõisake!“ Midagi saladuslikku

sundis naist minema. Ta ei lahendanud jällegi mõistatust, mis teda ümbritses, ta ütles lahkumisel ainult julgustava sõna: „Armsam. . . looda! Kui kurb ka see lootus pole, looda!“ Mees ei mõistnud aga teda ja raputas imestanult pead. Ta oli olnud ääretult õnnelik ja nüüd näis see talle kui saatuse poolt määratud. et naine, kes andis talle ülimat õndsust, teiselt poolt jättis õnne ja õnne vahele nii pikad kurbusevaheajad. Ja ta lootis.

Aga aasta hiljem jäi naine tulemata. . .

See Jubilate pühapäev, mis Eugen Surelile tõi nii raske pettumuse, langes ta elu tähtsasse aegjärku. Ta oli astunud üle kolmekümendate aastate keskpäigast ja tundis end sageli üksikuna. Sõbrad andsid talle nõu abielluda. Ja seda seda innukamalt, et nad täpsalt teadsid, kellele nad sellega viipasid. Sest oli teada, et Surel käis ühe Ülemsileesia söemagnaadi majas sisse ja välja ja et seal oli ainuke laps, tütar, kes tegi kõik, et Sureli võimalikult sageli majja tuua. Vanemaile näis Surel kui väimeespoeg samuti meelt mööda; puudus ainult pealehakkamine Sureli poolt.

Nii oli lugu enne Jubilate pühapäeva. Sel maipühapäeva õhtul istus Eugen Surel oma toas ja ootas saladuslikku naist, kes teda külastas kord aastas, ootas asjatult. Tunnid möödusid, saabus öö, sügav öö. Ja mida enam tunnid veeresid, seda tusklevamaks muutus valu mehe rinnas, kes nägi purunevat unenägu, millest ta oli unistanud jällegi kaksteist kuud. Seal tuli talle meele Käte, too teine, kelle omamisega oli seotud nii palju kauneid asju, mis elu võisid kujundada elamisvääreks. Pidi ta veel kaua ootama ja lõppeks muutuma päris narriks. Pidi ta selle igaaastase seikluse pärast laskma asjatult mööda minna oma elu parimad aastad. Kas ei öelnud Jubilate ise, et ta kuulub teisele?

C. Petenberg

Asutatud 1849.

Veinikauplus, Börsekelder, Tallinn, Pikk tänn. 17.

Soovitab välismaa ja kodumaa

*Veine, Cognacit, Champagneri,
Likööre ja napse*

Ainult kõrgemas headuses!

Telefon 16-02.

Ja tema ootas teda, kes ei tulnud, ja tema pani end paigale sellele, kes võib olla kunagi ei tule.

Sel ööl küpses ta otsus. Neliteist päeva hiljem oli ta söemagnaadi tütrega kihlatud. Berliini seltskonnale moodustas see kihlus tõelise sensatsiooni. Rikkamaid neiusid pidi saama tähtsaima näitleja abikaasaks. Kätet kadestati, Sureli samuti. Viimane oleks võinud olla õnnelik, aga ta viis asja ainult nii kaugele, et võis teatava heameelega vaadata tulevikku.

Möödus jällegi neliteist päeva ja Surel nägi oma kihluse juures juba nii mõndki varjupoolt. Käte oli pealiskaudne. Ta teadis, et ta on kena ja see tuli talle kahjuks. Ta oli türrannlik oma armastuses. Sest ta armastas Eugen Sureli, aga ta tahtis teda üksinda iseendale. Ja neiu ema ütles kord: „Unistan sellest, kallis Eugen, et püstitate nüüd endale oma teatri, midagi uut ja omapärast, tuleviku teatri. Miks tahate te veel ise mängida nii paljudel õhtutel?“ Seal tundus Surelile, nagu oleks auväärt daam annud talle kõrvakiilu. Aga leidis ka üsna mõnusaid asju, millest ta võis lobiseda Kätega ja ta vanematega. Oli leitud juba suvila Vannsees, mis pidi saama Sureli ja ta noore naise koduks. Üks maa mõis kuulus samuti välise hiilguse hulka, ilma milleta ei võinud elada nii rikka mehe väimees. Nii hakati ringi vaatama maamõisa järele. Ühel hommikul helises telefon ja Surel kuulis oma pruudi häält: „Eugen, me peame täna sõitma Vettenitzi.“ „Aga miks sinna ja kus see Vettenitz asub.“ See on mõis, mida papale pakuti. Olevat midagi imeilusat. Me sõidame Stettini jaamast umbes tund aega, siis istume kuski väikeses jaamas teisele rongile ja sõidame veel pool tundi. Papa on raske autoga Dresdenis ja kerge on parandusel, nii peame kasutama rongi. Ole tunni aja pärast valmis, ma tulen sulle järele!“

Ja ta tuli Surelile järele. Nad sõitsid jaama ja istusid rongile. Pärast ümberistumist haruteele muutus ümbrus peagi ilusaks. Oli suviselt kuum, aga puhus jahutav tuuleõhk. Kihlatud kõnelesid suurest eileõhtusest seltskonnast Käte vanemate juures enne suvist vaheaega. Surel pidi nendega sõitma Tiroli ja hiljem Rootsi. Ta oli kõigegea nõus.

Lõpujaamas ootas neid kerge kahehobusega jahivanker. Astuti vankrisse, kusjuures Surel istus kutsari kõrvale ja asuti teele. Surel otsustas mõnusalts kutsarilt hankida esimesi teateid mõisa ja kõigepealt ta praeguse omaniku üle. Ta küsis niisiis, kes on Vettenitzi peremehed ja hobustejuht jutustas: Kolm aastat tagasi kuulunud Vettenitzi mõis

Sügiseks hooajaks, suures valikus

Kodu ja välismaa vabrikutest

**Ülikonna
Palitu
Mantli
Kostüümi
Villaseid, siidi ja
sameti kleidi**

==== **riideid**

**Täielik ladu valget ja pleekimata
pesuriiet.**

Hinnad võistlemata odavad!

Riidekauba ladu

Tschernov, Luksep & Ko.

Tartus Kaubahoov 6/7. Telefon 1-56.

vabahärra von Vettenitzi lapselapsele, see aga müünud selle kellelegi brasiillasele. Too brasiillane sõitnud aga Ameerika Ühendriikidesse ja polevat enam jalgagi sinna saanud. Keegi härra Sootez, ka brasiillane, olevat siis saanud Vettenitzi omanikuks, aga temast ei ole palju kuulda olnud — kuni pool aastat tagasi. Siis asunud too vaene härra, kes juba ammugi pimedaks jäänud ja raskesti haige, oma naisega siia elama. Täpselt neli nädalat tagasi olevat ta ära surnud, ta naine tahtvat mõisa ära müüa, et mehe laipa viia tagasi ta kodumaale.

Vanker vuras veel kakskümmend minutit läbi pargi, mille romantiline ilu haaras oma võimusesse Käte ja ta kihlatu. Igivanad puud seisis nõörsirgete puisteedena ja väljaspool neid voogas pea läbipääsmatu rohelus, tõeline rooside ja sirelite meri. Park oli pealegi väga suur: sõideti veel kümme minutit, enne kui tuli nähtavale härrastemaja. See oli pikk ja väga auväärt ehitus, kus tänu heale hoolitsusele ei olnud kuski märgata ajahammast. Märgata oli, et just viimastel aastatel on Vettenitzi heaks palju tehtud. Nii oli õue, kuhu viis tee, eeskujulikult prügitatud.

Tekkis natuke piinlik paus, kui Surel ja Käte olid vankrilt maha astunud. Algul ilmus teener ja palus neid edasi astuda. Ühes

**Imestamisväärt odavasti, ker-
gesti ja puhtaks** pesete oma pesu pesu-
pulbriga

LUMIVALG

ühes sellega pikendate ka **pesu vas-
tupidavust**, samuti söögi- ja kööginõud
ning **mustad ja rasvased käed saavad**
imestamisväärt **kergesti puhtaks**.

Nõudke igalpool.

PEALADU: Tallinn, S. Pärnu mnt. 48.

eesruumis jättis ta mõlemad seisma, et siis paari minuti pärast hingeldades laia treppi mööda alla rutata ja teatada, et armuline proua ei ole mitte täitsa terve ja laseb pahluda, et härrased oleksid lahkesti nõus maja vaatama majavalitseja juhatusel. Viimaks tuli valitseja ja nii võidi alata. Too viis neid tallidesse, näitas majapidamist, parki, ühel kaardil mõisa hästi haritud põldusid, millede vahel laius kalarikas ja maastikuliselt kena järv. Siis mindi härrastemajja, õpiti tundma alumisi ruume, mis olid suured ja valged ja sisustatud üllatava maitsekusega. „Proua Sootez on sakslanna. Ta laskis maja umbes aasta eest restaureerida,“ seletas juht. Asuti teisele korrale. Ülal astus Surel ühe akna juure ja nägi seal midagi, mis temas äratas lühikest imestust: majaproua, brasiillase lesk oli ainult ettekäändeks lasknud teatada oma haiglast olekut. Praegu ratsutas musta ratsutamisülikonda riietatud daam saledal hobusel läbi õuevärava. Ta sõitis umbnelja, ilma ümber vaatamata otseteed parki. Kahtlemata oli see proua Sootez, kes sel kombel hoidus eemale inimestest, kes võib olla saavad Vettenitzi peremeesteks. „Iseendast väga arusaadav,“ ütles Surel endamisi, kui ta Käte kõrval sammus läbi ülemise korra ruumide. Kamina ees, mis oli imekspanuväärt töö ja võttis enda alla elegantse daamialongi nurga jäi ta seisma. Käte läks valitsejaga kirjutuslaua juure, mis äratas ta tähelepanu. Äkki kuulis Surel end hüütavat: „Tule ometi, Eugen, tule... seal ripub su pilt, sinu pilt pühendusega!“ Eugen pööris end kannapealt ringi ja tuli lähemale. Käte ei olnud üksinud, seal rippus kitsas kasepuust raamis ta pilt, üks sellistest, nagu ta neid sageli oli kinkinud. See polnud iseenesest midagi erilist tähelepanu äratavat, kuigi ta endalt kohe küsis, kuis oli see sattunud just siia. Hooletult kummardus ta pühendust lugema. Seal näis aga Eugen Surelile äkki, nagu kõiguks põrand ta silmade ees. Ta oleks pea-

aegu oma mõistuse juures kahelnud, ta jäi seisma samasse asendisse ja ei julgenud end liigutada. Tähed tantsisid ta silmade ees, ja omati luges ta: „Jubilate... hõisake... Eugen.“ Ja seal all seisis kuupäev, mil ta teist korda oli enda juures näinud võorast ja ometi nii palavalt armastatud naist magamisvagnist. Oli hea, et Käte oli pildi allkirja vaadanud ainult mööba minnes. Ta poleks ta küsimusele, miks oli ta pildile kirjutanud ainult oma eesnime ja mis tähendas see Jubilate, osanud mingit vastust anda. Siis tuli aga temasse jälle elu, ta astus tagasi ja ütles nõrga naratusega: „Õigus küll... minu pilt ja minu allkiri!“ Käte oli uhke, et leidis ta siit.

Jahivanker viis nad jälle jaama tagasi. Seal ei jäänud kaua aega Vettenitzi muljete vahetamiseks, juba sõitis rong mürikesed ette. Surel aitas Käte kupeesse. Ise aga jäi ta välja. „Olen hoopis unustanud valitsejaga läbi rääkida hinna asjus,“ ütles ta, otsekui haaratud äkki ilmunud mõttest, „kas tead, ma jään veel õhtuse rongini ja kõnelen tolle mehega. Sa sõidad vaheajal Berliini tagasi; õhtul ma võib olla olen teie juures ja toon teated.“ Kuidas võis niisugune vale tulla üldse ta huulte üle. Ja kui saamatu oli katse sel kombel Kätest lahti saada. Tal oli häbi enda ees. Aga pika järelemõtlemise tagajärjel oli ta tulnud mõttele mitte milgi tingimusele ühes Kätega tagasi sõita. Ta aimas et tal on siin veel tähtsat toimetada.

Käte oli kui pilvedest kukkunud. „Siis jään ma sinuga,“ seletas ta. Surel aga surus ta õrnalt kupeesse tagasi ja avaldas arvamist, et ta ema saaks tema pärast rahutuks. Pealegi olevat rahaasju parem ajada ilma naiste juuresolekuta. Viimaks andis vagunijuht vile ja Käte andis segaselt ärasõidu rutus oma nõusoleku üllatavaks lahkumiseks. Surel nägi veel eemaleruttava vaguni aknast ta taskurätti lehvivat, mis hiljemini muidugi niisutati paari pisaraga. Imelik mõte vangistas aga Sureli meeli ega lasknud teda mõelda teiste inimeste tusal. Ta pööris ümber ja lahkus jaamaesiselt. Jahivanker oli juba ära sõitnud. Surel ei arvestanudki temaga: ta tahtis minna jalgsi. Nii astus ta teed mööda edasi ja mõtiskles ning sidus jällegi ühte kaks viimase tunni sündmust: mõisaproua ülalpidu, ta võoraste eest põgenemine ja too pilt seal daamide salongis, mille ta kord oli annud armastatud naisele. Kuidas ühendada seda üheks tervikuks. Ta lahkus poole tunni pärast suurelt teelt ja sammus edasi üle põldude, musta joone poole kaugel, mis osutus Vette, nitzi pargiks. Möödus veel pool tundi ja juba astuski ta parki, mida sellest küljest

piiras paljude väravaavaustega müür. Natuke maad pargis edasi minnes märkas ta hobust. See sõi rohtu, daami sadul kitsal seljal põosas aia kõrval, mis Eugeni takistas edasi näha. Ta tuli pikkamööda lähemale ärevusest kangeil jalul nagu halvatud. Ta läks ümber heki ja märkas seal rohus lamavat ratsutajat.. See oli pahema käe pannud pea alla ja ta parem käsi mängis aasalilledega, mis kasvasid ta kõrval rohus. See oli Jubilate.

Hüüe, mis tungis esile Eugeni huultelt, sundis naist üles vaatama. Näis nagu tahaks ta üles söösta, et põgeneda, aga kiirem veel kui ta mõte oli Eugeni otsus. Ta tormas naise juure, viskus tema juure maha ja haaras ta oma sülestesse. Naine laskis seda sündida, sulges silmad ja sallis suudlust, mis nagu igavik näis kustutatavat ümbruse ja mõt- ted ja oli ainult tunne, kahe inimese tunne, kes on meistrid andumise kunstis. Kui Eugen viimaks oma huuled vabastas tema omadest, ei langenud naine tagasi, vaid hoidis oma käed tema kaelas ja otsis jälle ta suud. „Mitte liig vara kõneleda,“ palusid ta silmad. Ja Surel täitis seda palvet ja nad jäid sõnatuks kauaks ajaks.

Siis tahtis Surel teha etteheiteid, mis tal keelel olid, aga naine jõudis temast ette. Jah... ta polnud tulnud viimasel Jubilate pühapäeval. Miks? Sest et ta abikaas José de Sootez lamas surmavoodil, sest et arstid olid oodanud iga minut ta lahkumist. Sellele mehele oli ta kuulunud. Ta oli temaga, vaese tütarlapsena, oma esimesest abielust lapse kasvatajaga abiellunud ja ta vaesusest päästnud ning oma elukaaslaseks teinud. Ei olnud temalt kunagi nõudnud muud kui hoolitsust ja truudust. Temaga oli ta aastate kaupa sõitnud mööda maailma, oli tundma õppinud ta kodumaad, ühtlasi ka ta piiritut headust, mis ei tunnud muud kui heatege- mist ja võõra valu kergendamist. Ta oli pikkamööda ja parandamatult kaotanud silma- nägemise. Tookord oli ta just Eugeni koha- nud, tookord, natuke aega enne José viimast sõitu Brasiiliasse, kus tal olid suured maaalad.

„Kas ma pole küllalt patustanud, küllalt olnud tänamatu, kuna ma teda petsin?“ jat- kas Jubilate. „Kas ma pole eksinud püha kohuse vastu? Aga ma ei võinud teisiti: ma armastasin sind rohkem kui oma elu ja kõike head minus. Sinule ohverdasin ma oma südametunnistuse. Aga ma vandusin endale: ainult kord aastas murran ma José vastu truudust ja seda ka ainult seepärast, et sind kõita enda külge. Nii ravitsesin ma teda ja sinule andsin ma kõik, mis sulle anda võisin, ilma et oleksin pidanud end põlgama“

Õhukindel ja nägus on

AIVAZ & Ko.

ahju uks

Sina aga, Eugen, unustasid mind otsekohe' kui ma kord ei tulnud. Sa sidusid enda teiseaga, kui ma ainus kord ei võinud jätta maha surevat meest, kes oli mulle veel pü- ham kui mu armastus!“

„Ära kõnele seda,“ kogeles Eugen.

„Kas pole see tõsi?“

„Ei... ma pole end sidunud teisega!“ karjatas ta.

„Ma ootasin sind, Eugen! Pärast oma mehe surma ei lootnud ma muud kui...“

„... kui seda, mida ka mina lootsin, Jubilate!... Tunnen end olevat vabal... Ütlen end lahti sellest tütarlapsena, kes mind ometi eales poleks omanud, sest et kuulun sulle!“

Seal silitas naine nii õrnalt nagu sageli ta juukseid. „Kõnele tõtt, Eugen! Kas sa ei armasta teda?“

„Ei, ma ei armasta teda, vaid ainult sind!“

Naine sulges ta suu ja suudles teda. „Ühtki sõna enam,“ lausus ta, „Siis oli kõik ainult kole uni. Kui ma kuulsin, mis sündi- nud, otsustasin põgeneda kadunu kodumaale. Aga see maja, see park, selle pidid sa oma- ma, see ei pidanud saama võõra inimese omanduseks. Nii mängisin ma müügipakku- mise tolle inimese kätte, kes oleks peaaegu saanud su teiseks isaks, Eugen! Aga ütle mulle, miks pöörsid sa täna tagasi? Miks nägin ma sind jälle, kuigi ma juba uskusin, et jään alatiseks üksinda?“

Eugen kirjeldas talle stseeni väikeses daamidalongis, pildi äratundmist. Naine naeratas tõsiselt. „Unustasin seda pilti ära võtta. See oli võib olla meie õnn.“

„Ja kuidas on su nimi, mida sa seni mu eest varjasid?“

„Maria,“ vastas naine.

Mees raptas pettunult pead. „Maria?... Imelik... Minule oled sa ikka Jubilate.“

Siis puhkasid nad rind rinna vastu, vaa- tasid teineteisele silma ja vaikisid.

Keopsi tütar.

Itaalia kirjaniku **Raffaale Calzini** novell.

Tegevuse peategelane pole kuningas, kuninganna, ega nende lapsed ja ka mitte Egiptuse väljasurnud rahvas: tegevuse peategelane on kiviehitus, mida pikkamisi ja järjekindlalt kokku seati üksteise peale asetatud neljanurgelistest kividest ja mis tõusis maapinnalt kui korallide saar ookeani sügavusest.

Sadatuhat töölist vaheldus töö juures iga kolme kuuga: kolmkümmend kaks miljonit kätt vaevles nelikümmend aastat kivide murdmisel, nende saagimisel ja vedamisel rullidel Niiluseni. Sealt neid toimetati vee kaudu Gizeh kõrgelagendikku; siin neid tõsteti üles ja paigutati kohale.

Ööd ja päevad oli kuulda terves riigis vankrite ja tõstekraanade mürinat, vasarate lööke, aerude sulpsamist ja küürus inimeste ohkamist ja oigamist.

Mateeria, kaal, tihedus ja mass pidasid vastu esimesel löögil, kõikusid teisel ja tõusid kolmandal.

Näis nagu paiskaks mingisugune paganlik hullumeelsus neid inimmasse selle graniidist hiiglasel alla. Äärmuseni piinatud inimkond leidis siis imelikke masinaid, millede nimed on ratas, hoov, jõuratas ja tõstekraana, masinad mis pidid tegema töö kiiremaks ja tulukamaks. Raudse tardivuse sunnil pigistas inimene välja kogu oma geniaalsuse viimse sädemeni. Need töötegijad teadsid et surid olevikku iga silmapilgul selleks, et nimeta elada igavikus. Nendele järgneb uus tsivilisatsioon nõrkade hääletega, pudenev ja möödaminev inimkond, mis möödab aega sajangutega, mitte aastatuhandetega, mis võrdluseks võtab ühe inimese, mitte miljone elu.

Sada tuhat, kakssada tuhat vaheldusid kordapidi ja kogusid ennast esimeste astmete varju ehk maaaluste matmispaikade esimestesse kambritesse söömiseks, puhkamiseks, siginemiseks.

Und rõhus ärkamise painajas, söömist segas töö alguse märk, armetust — kartust, et järeltulijad asuvad isade õlgadele ja peadele. Tööpäevad, toidumoonad, tagavarade ülesostmised, — küüslauk, naired, jahu. — tööliissalkade vahetused raikuti kivisse, aga töö, vaev ja mure märkisid end igaveseks ajaks orjade ihudesse, kes sündisid nende hiigla kivist vundamentide vahel. Arhitektoonilise tahtejõu pitsat lasus kõikide peal ja jäadvustas Memfise neljanda dünastia esimese varao Keopsi nime.

Oma valitsemise esimestel päevadel algas Keops oma hauakambri ehitamist. See süngel, kõrgekasvuline mees verejanuliste silmadega ja külma naeratusega violetsetel huultel, mõtles ainult sellest kogu oma valitsemise kestvusel.

Kui esimesed valitsemisaastad olid möödas, taipas ta oma ettevõtte hiiglasuurust; ta käskis sulgeda kõik templid, katkestada nekroöpolide, teede ja majade ehitamist ja piirata põllumeeste ja karjaste arvu, et seda rohkem inimesi võiksid saada kiviraiujateks ja müürseppadeks; karavaanide juhte ja paadiomanikke reglamenteeriti raudsete seadustega, et kivide vedu Araabia kivimurdudest Liibia mägedesse soiku ei jääks. Taevale ja ajale löi varao oma rängad hiigla müüri lõhkuja hoobid.

Sel ajal kui inimesed ja ehitusmeistrid meelt heitsid kaheldes oma arvude täpsust, küsis eneselt Keops, kas ei nõudnud ta

Eesti Kauband. Tööst. A.-s.

„D. Mirvitz ja Pojad“

Tartu, Raatuse 6, tel. 3-83. Tallinn, S. Tartu mnt. 13, tel. 26-81

Portselaan,
Kristall,

Fajanss,
Klaas,

Emall,

Suurim

Alumiinium,
Alpakka,
Nikkel,

Teras,
Ilu,

Lambi, maja-, köögi-, valgustarvete ja iluasjade suuräri
Eestis.

Veinitehas „Victoria“

Värnu, Väike Jõe tän. 7. Kõnetraat 347.

Paremad kodumaa naturaalseid. ☺ ☺ Kroonitud suure kuldaurahaga.

Vana Duna, Must Sõstar, Vaarid,
Pihlaka, Lauavein, Marjavein. ☺

Hinnad odavad.

Jällemüüjatele %/0

Hinnad odavad.

mitte liiga suuri pingutusi inimjõult. Näis kui võidaks paratamatus. Kogu templite kuld ja türkiisid müüdi ära; mitmete aastate viljasaak panditi; rahvast koormati uute maksudega; sõjavägi kurnati lõpuni välja, piirid jäeti lahtiseks Aasia rahvaste ja etioplaste sissetungimisele, karnisonid kutsuti ära Niiluse värvatest.

Sel hirmsal püramiidi neljakümnendal ehitamisaastal olid end kõik viletsused kokukuhjanud. Kõik maanitses: Küllalt! Kuue kuu jooksul tappis katk sadatuhat töelist ja mahajäetud kivid seisid tühjaksjäänud laagris; uputus purustas praamid kivimürakatega ja nüüd kattis neid soode liiv; no-maadid tungisid kallalele suure töölissalgale, mis oli kogutud Alam-Egüptuses. Nad kaitsesid ennast kirkadega ja kangidega noolte ja odade vastu ja pidid viimaks alla heitma ja nende laibad mädanesid nüüd jõe kallastel. Selle rahva määratu ajalugu kivines inimvälks. Onnetuste ja kuude vahel tehti vahet ohvrite suuruse najal.— „Siis kui kümme tuhat hukkusid mäelibisemisel. Aasta millel kaksikümmend tuhat kõrbes ära eksisid. Ellu jäänud esimese astme ehitsest“ . . .

Ja „Pühendamise aastal“ põgenes kuningas kojast varao tütar Nofrit, keda papüürused nimetavad „iluduseks roos-põskedega.“ Asjata otsiti teda kogu maal, asjata piinati tema orjatüdrukuid ja eunuuke, et neid sundida tõtt üles tunistama. Kuninga ainukene noor tütar, kes teda siinamaani meheliku tahtejõuga vaimustas ja õhutas, oli jäljetult kadunud.

Onnetu isa veetis oma päevad pidalitõbise üksilduses ja tahtis surra; ta asus elama ühele kaugele terrassile, et keegi ei kuuleks tema hulumist, mis sarnanes lõksu sattunud shaakali hulumisele, kus keegi ei näeks teda tuult, maad ja tuld usutlemast. Tema ahas-tu laienes ringides ja kattis kogu ümbruse,

muutudes rahva inertsiaks ja töötavate käte halvatuses. Püramiidi ehitustööd viibisid, ehitajad valgusid laiali, kivid rippusid seisma jäänud kraanadel. Aga nägemata kõis mille nimi on inimese kangekaelsus, sidus teda jälle elu külge. Ta sai aru, et ainus asi mis tal kallis, on tema hullustus. Ta ei olnud enam inimene, ta oli osa sellest masinast, mida tema ise oli liikuma pannud. Sünge hiiglaehitus oli maha surunud ka isarmastuse. Ehituspalavik haaras teda jälle nii samuti kui ahnus vallutab ihnsat,

Tõsta, hoov! kriiksu tõstekraanal vingu, jõuratas!

Astmeline püramiid oli juba terve mägi, mille varju kogusid puhkajate hulgad, murtud väsimusest. Eelajaloolise ilma vaikus libises üle bimsiga poleeritud kivide läikiva pinna; saladusliku elu vaheajad heljusid vana sfünksi kohal kui udu deltal. Pimeduses tärkas koidu nõrk valgus ja kattis roosa värviga püramiidi kallakuid, ja köiepunujad laulsid, ja poisid kraanade juures laulsid ja naised, kes Niilusest vett tõid, et kasta jõurattaid, laulsid.

Kuningas Keops jäi rahvale nägematuks; ta oli ennast lukustand torni, mis ta Niiluse kaldale oli ehitanud; aga õhtutel, pärast päikese loojaminekut, lihttöölise riietes hulkus ta sipelgapesana kihavas laagris, kui hea väejuhataja lahingu eelõhtul. Ta kuulas mida rääkis rahvas tulede ümber ja vankrite all härgade juures õõ kõige jahedamal tunnil. Ja kuulis ainult needmist ja nurinat. Kogu lai maa oli üks ainus haav ja tema hädakisa oleks võinud kuulata sajangutes kui mere sumin konnakarbis. Jutud väsimusest ja tööst vaheldusid võõraste maade fantastilikkude hädaohtlikkude seikluste ja hirmsate jahtide kirjeldustega, pealikute ja kurtisaanide kiitmistega. Kõige rohkem räägiti ühest kenast naisterahvast Ülem-Niiluse provintsist, kes oma elukommete peale

Tervishoidlikult puhas

on

Teie kodu üksnes siis, kui seal on
tarvitusel

maailmakuulus tolmuimeja

ELECTROLUX

Kerged ostutingimused

Nõudke veel täna ostusunduseta ja
maksuta aparaadi demonstreerimist!

Ainuesindaja:

Hugo Lohmann

Tallinnas, Pikk 33.

vaatamata puhas oli kui jumalanna. Pikka-
misi venis jutt ja aeglasel olid sheetid.
Kirjeldati tema tantsusid tõrvikute vahel,
nende veetlevust ja kaunidust, ja imestati
tema imeliku ahnuse üle. Noored mehed
kujutasid endale ette tema väikuvat naera-
tust ja tema käte liigutusi viiruki nõude
vahel. Suurte ehitusmeistrite, kümnikute,
inseneride ja suguharude pealikute sissetu-
lekud voolasid tema telki. Oma määratu ja
ruttu kasvavate rikkustega palkas ta uued
töölissalgad ja kupjad, et tööde edenemist
kiirendada ja püramiidi ehitust kiiremini lõ-
pule viia. Kõikidelle rõõmu jagades leidis
tema iga kord jälle uut jõudu. Purpur kat-
tis ikka tema põski ja ta silmad särasid.

Ühel õhtul käskis Keops ennast tema
juurde viia. Ta valis juhiks ühe neist närü-
des inimestest, missuguseid leidis rohkesti
laagri ümbruses ja kes valmis igasuguste tööde
peale. Nad sammusid läbi töölislaagri: kus-
tuvad tuled peegeldusid veriplekkidena laia-
des veeloikudes; oli kuulda mõne unise lapse
nutmine ja mõne tugeva mehe norskamine,
kui juht peatus et tõmmata hinge. Jõudes
kaanalini mis Niilust püramiidi verfidega
ühendas, läksid nad jõe kallast mööda, kus
mädanesid loomade laibad ja lebasid sibilid.

Viimaks pööras ennast juht ümber ja
ütles: „Kas on sul kingid kaasas?“

Keops näitas temale oma sõrmuse ja
juht ütles: Lähme. Sina võid ette astuda.“

Ja siis keset putukate ühatoonilist ja
vibreerivat suminat vee pinnal, jõe kohal,
kus vesi kaldaid ära uhub ja laevade kiile
silitab, kuulevad nemad laulu.

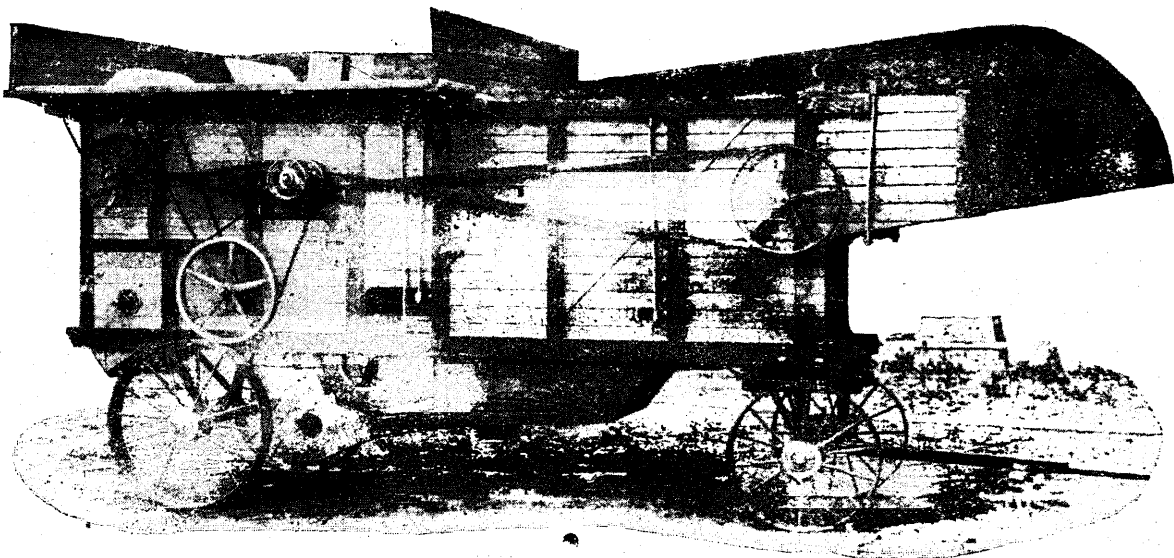
Keopsile paistab hääl tuttavana ja hirmsa
kuninga süda surub ennast kokku; lapselik
hääl lendab kui tiibadel ja temas on lõokese
trillerid ja lotoslilled sosinad keset vee
voolu. Selles hääles on igatsus kauguse
järele ja jänusse surija meeleheide.

Juht haarab varao käest ja viib teda
kuni telgi sissekäiguni, kuhu rahvast kogub
kui pühakoja ukse ette. On kuulda kandli
helisid ja paljaste jalgade astumist mattidel.
Keops tundis ära Nofriti hääle. Tema oli
põgenenud, et olla abiks isale, visates kaa-
lude vaagnale oma ilu. Keops ei neednud
ega surmanud teda. Tema alandus ja ta
nooruse rüvetamine — kõik see langeb ohv-
riks ta suurele tööle, ettevõtete ettevõttele.
Keops näeb temas oma tahtjõu peegeldust.
Ta tütar oli andunud rahvale, visanud en-
nast hulga sekka kui peotäis kalliskiva.

Tähtis on ainult ehitada — sosistab
Keops oma ette. Tema pöörane auahnus
ei tunnista midagi, mis seisaks tema ja
kivide igaviku vahel. Mis tähendus on
sellel kirglikel hüüdel keset ööd; sellel kur-
tisaani laulmisel selles kuristikus täis need-
misi, väljapressitud rahva piinamisega: Keops
uhkustas, kus teised tunneks ennast alanda-
tutena.

Õhk läks soojaks ja muutus värviliseks
— täis lõhna ja pehmust; öö sulas valgus-
est neelatud; varju jäi ainult koht, kus
kerkis lõpetamata püramiidi hiigla kuju.
Pimeduse triibud kadusid ja ilmusid jälle
udude vahelt, nagu sünniks ilm uuesti.
Lindude kärarikas müra, inimhääle sumin
tõusid sipelgapesast, mis kubises lagendi-
kul. Ja Keops oma närustes riietes pööras
ida poole ja palvetas:

„Sa ilmud särades taeva võlvile, elus
päike, kes sa elasid algusest saadik. Sa
tõused idas ja täidad maad oma iluga. Sa
oled kena ja vägev ja valge. Su kiired
paitavad kõik maad; mida Sina oled loonud,
sa puhastad meid pattudest ja ravitsed meie
haigusi. Katus kus pesitseb pääsuke, muu-
tub kullavärviliseks ja püha skarabäuse
maja sätendab kui kalliskivi. Meid hinna-
takse meie päevade, mitte meie ööde järele:
meie kuulume oma tööle, mitte oma elule.“

Kõige „ideaalsemad peksumasinad on Rootsi
„GLORIA“ ja „VESTERAS“ uus tüüp.

Kui tahate osta head kiire- ja kergekäiguga **rohuniitjat**, siis väljaspool igasugust võistlust on Rootsi Vesteras vabriku rohuniitja **„Activ“** ja Rootsi Gloria vabriku **„Gloria“**. Need masinad on varustatud kuullaagritega ja ainult neil tüüpidel on isegi vändavõlv. Materjali headuse ja töö puhtuse poolest seisavad need masinad esimesel kohal ja on riiklise katsekoja proovitöödest Tartus 1928 a. osa võtnud.

Loorehad: Kõige paremad on Vesteras vabriku **„Freya“** ja Gloria vabriku **„Gloria“**.

Reakülvimasinad: „Gloria“ ja „Vesteras“.

Viljalõikajad: „Vesteras“.

Mootoritest on tähtsama uuendusega **„Stover“** ja **„Fuller-Johnson“**, **„Buckan“** diiselmootorid.

Rehepeksumasinad: Gloria rehepeksumasinad on proovitud Riiklises Katsekojas 1925 a. väga heade tagajärgedega. Iga-aastaste uuenduste järgi on tõusnud see masin esimesele kohale ja peksab põhust viimased terad välja. Gloria ja uus Vesteras masinad, isegi puistaja võllid on varustatud Rootsi kuulsate SKF kuullaagritega.

Rootsi jalgrattad: „Wilklunds“ ja õmblusmasinad **„Husquarna“**.

Tagavaraosad alati saadaval!

Rootsi Vesteras ja Gloria ning Ameerika Stover vabrikute

peaesitaja Eeslis

ANTON WILLBERG

Peakontor: Rakveres, Vaksali 5 Kõnetraat 104,

Osakonnad: Paines, Jõhvis, Võhmas, Jõgeval, Narvas, Viljandis ja Pärnus.

Rooma varjud.

A. K.-Õ.

Hommikul ma küsisin hotelli perenaiselt, missugune tramm läheb Campo di Fiori platsile. „Ah“ — ütles ta, — „sõitke parem teisipäeval, see on kõige suurem turupäev.“ — Aga ma sõitsin ikkagi samal päeval, sest polnud huvitatud turust, vaid tahtsin näha platsi kus suri tuleriidal kolmesaja kahekümne üheksa aasta eest üks kõige suurematest mõttevabaduse eelvõitlejatest, kelle tormiline elulugu ja kangelaslik ning humooririkas võitlus püha inkviitsiooniga olid mul veel värskest peas. Rooma õhk, — kus päeval taevas nii kõrge, nii imesinine ja selge, kus öösiti valjult laulavad tuhanded purskaevud, — on nõiduslik; jätke maha oma seltskond, rännake üksi ja siis tunnete, kuidas endiste aegade helid igapäevsuse mürast ikka selgemalt kostavad.

Ma ei viitsinud trammilt välja hüpata Campo di Fiori läheduses. Sõitsin veel tüki edasi, üle Tiibri silla ja seisin nüüd suurepärase, hallist travertiinist ehituse ees, mis kujutab massiivset sünget rotondi, mille katusel inglikuju: Castel St. Angelo — Püha

Ingli kindlus. Ta oli omal ajal kaetud valge marmoriga, ta oli hiilgavaima Rooma keisritest — Adrianuse — uhke mausoleum. Marmori koorisid ära renessansi aja rikkad vürstid — (see oli suurema jao antiikehituste saatuseks) — ja kasutasid seda oma paleede ja villade ehitamisel; ei tea kuhu jäänud keisri sarkofaag. Ülevalt ühest luugist näidatakse paika sügavas keldriruumis, kus vägev keiser puhkas oma pikast, rahutust elust, oma kuulsusest; sõdadest, reisudest, töödest, orgiatest. Kas seal hallis tühjuses leinab tema hing, see „väike, haletsemisväärt, vilets hingeke, kes värsedes asub teele teadmatusse“ — millele Adriaanus oma elu lõpul pühen- das nii kurvalt-irooniliselt luuletuse?

Jahe keldriõhk, aastasadade öuduste õhk, — täidab teid külmavärinaga, aga ka mingisuguse vaimustusesarnase tundmusega sisseastumisel kindluse laia spiraalsesse koridori, mis ülesse viib ilma treppideta. Castel St. Angelo oli kindluseks keskajal, kui barbaaride pealetungimisel andsid viimaseid hoope seesmiselt purunenud ja lagunevale keiserrii-

O-ü. „Alko“ Viljandis

Veinid, vahuveinid, liköörid ja napsid kõige kõrgemate auhindadega näitustel ja näitusmessil 1925 aastal „Grand Prix’iga kroonitud.

I järgu joogid kõikides sellekohastes kauplustes ja restoraanides saadaval.

Kauplus: — **Viljandis, Tartu tänav nr. 7.** — Telefon 39.

Vabrik ja pealadu: **Viljandis, Lossi t. nr. 34.** Telefon 23.

Ladu ja kauplus: **Tallinnas, S. Karja tänav nr. 20-8.**

A/S. K/m. „Estika“. — Telefon 12-67.

gile; samuti renessansi ajal, kui prantslaste, hispaanlaste, sakslaste väed hiilgavat paavstlinna piirasid ja halastamatult rüüstasid, vangikojaks oli ta aastasadade kestvusel — kuni XXIX sajandi pooleni — paljudele silmapaistvatele isikuile. Nüüd on ta muuseumiks, kus mälestusi Itaalia riigi kõigist tähtsamatest sõdadest.

Siin istus vangis Benvenuto Cellini, kuu- lus tsiselöör, kullasepp, skulptor. Ta auto- biograafia annab elavat kujutust sellest tüü- bilisest renessansi aja inimesest — geniaalne, elujõuline, elurõõmus, veidi suuruse maani- aga, veidi hoopleja, hooletu, isemeelne, uhke võrukael. Tuletasin meelde tema julget põgenemist kindlusest. — Mitte ainult Cel- lini — ütles vaht — siin on kongid, kus istu- sid Giordano Bruno, Beatrice Cenci, ta vöö- rasema ja paljud teised. Giordano Bruno? — Nüüd tuli mulle meelde mu tänase päeva siht. Mu tähelepanu polnud enam nii terav, kui mulle näidati akent, kust see hea Bene- nuto nii õnnelikult põgenes, ja Kristuse pea- aegu ärakustunud kuhu ruumika kongi seinal, mida ta enne oma kaelamurdvat põgenemist sinna joonistas ebausklikult, kuid ülemeelses- tujus; läksin läbi suurte savinõudega täidetud saali — neis keedeti õli, mis valati piirajatele kaela; oli veel üks väike poolpime tuba kahe

A.-S. Tartu Pärnivabriku
VESIRAVILA

Pikk t. 60-62. Kõnetr. 34.
Dir. Prof. Dr. med. Puusepp.

Pärmivedeliku,- süsihappe,- vahu,- hap- niku ja teised arstlised vannid. Duschid, charcot, schoti ja teised.

Elektriravimine — diathermia, galva- nisatsioon ja faradisatsioon vooluga.

Valgusega ravimine — kõrgustiku päike.

Arstline massasch.

Ravita kse: Närvinõrkust, kõiksugu närvipõletikku, ishias, neuralgia, halvatust, reumatismust, liigete põletikku ja selle kroonilisi vorme. Ainevahetuse haigust (podagra), liigrasvumist, Kilpnäärme rik- keid. Naiste ja teisi haigusi.

Vesiravila juures on avatud kliiniku osakond, mis võimaldab arstimist ka ras- kematele haigetele, ning kes tulnud väl- jastpoolt.

Asutis on avatud kella 10 h — 8 õ.

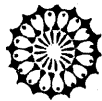
Arsti vastuvõtmine on 12 h — 3 õ

jubeda luugiga põrandal — nende vahel — seletas vaht seisis pakk, millel raiuti pea — see visati ühte ja keha teise luuki, kust Tiibri vesi need ära uhtus.

Oskar Kilgas

TRIKOO-, SUKA-, & PITSIVABRIK
Tallinnas, Volta t. 2. Kõnetr. 2-23

Müük ainult en-gros!

Esimene suurtööstus sellel alal. Valmistab kõrges headuses siidi, floor-, maco ja villa- seid

SUKKI, SOKKE JA LASTESUKKI.

ELEGANTSET

siidipesu, siiditrikood

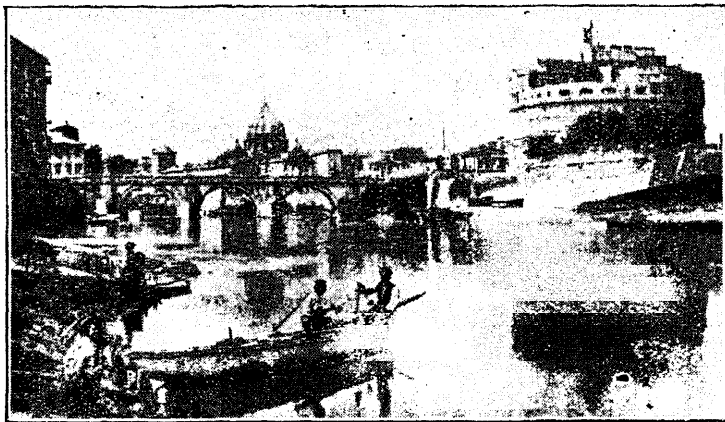
Trikoopesu: Spordi-, ja supelusülikondi.

Pesupitse: Klöppel-, ehk vene pits, broderii ja gipüür.

Mu mõtteid täitis jälle Giordano originaalse isiku võlu. Ärajooksnud dominikaanlane, sügav mõttetark, uema aja ilmavaate teerajaja, müstik ja panteist, loodusteadlane, terav ja vaimurikas dialektik, hoogne luuletaja, lüürik ja satürik, pimeduse võimu leppimatu vihkaja, paandumatu ja järelandmatu võitluses oma tõekspidamiste eest, tänulik ja õrn sõber oma vähestele sõpradele — rändas ta rahutult ühest Euroopa riigist teise, õpetades professorina suuremates ülikoolides, aetud oma kärsitust püsimata iseloomust ja inkvisitsioonist — selleks, et piinatud koduigatsusest tagasi tulla Itaaliasse ja oma elu-aegse vihavaenlase — kiriku — lõksu sattuda .. Siin oli siis nüüd tema kong. Ta oli küll kõrge, väga kõrge kui torn, tul oli isegi tilluke aken lae all, kus säras ribake

et seisin juba suuremas kongis, ei kuulanud enam vahi seletusi, tahtsin ära minna värskesse õhku. Üksest välja astudes lõin ennast pahema käevarrega kõvasti vastu mingit raudkangi. Liikusin pikkamisi, ei saanud aru, miks nii valus oli; just kui oleks keegi kõigest jõust mind lükanud; tundsin hirmu just kui seisaks mu kõrval keegi täis pahameelt. Mu meeles välkus noore õrna tütarlapse sale kuju — see oli Beatrice Ceuci kong, siin peeti enne hukkamist seda õnnetut 16-aastast roomlannat. Kas nii palju pidi mõeldama sellele võitluses langenud, kuid siiski võitjale kangelasele ja mööda minema sellest traagiliselt hukkunud tütarlapsest, äärmiseni viidud metsiku isa piinamistega?

See on üldiselt tuntud lugu, ta juhtus üks aasta enne Giordano põletamist. Stendhal

Castell. Püha-ingli kindlus Roomas.

röömsat Rooma taevast, — ja peenike rohkõrs kasvas ja kiikus seal üleval seinapraos. Aga nii kitsas oli see kong, et vaevalt võiks inimene seal ennast välja sirutada põrandal kõiges pikkuses; tundsin ennast kitsa kaevu sügavas põhjas. Seda elavat ja tulist inimest, kes oli üles kasvanud Veesuvis laava pinnal, hoidis inkvisitsioon kuus aastat sarnastes kongides, lootes et ta oma eksimistest loobuks, andeks paluks ja meelt parandaks. Sel ajal, kui kogu Euroopa põles reformatsiooni leekides, pidi kirik kaua järele mõtlema, enne kui otsustas põletada seda kangekaelset munka, seda kuulsat õpetlast. Mis Giordano neil aastail tegi — pole teada. Palju saladusi ootab veel päevavalgust Vatikani arhiivides. Ta jäi endale truuks, kui ta lausus, äraku ulates oma surmaotsust: „Küllap nad lugesid seda otsust suurema hirmuga, kui mina seda kuulsin.“

Süvenesin mõtetesse ja ei pannud tähele,

jutustab seda vanade kroonikate ja dokumentide põhjal. Koos võorasemaga ja vennaga lasid nad surmata isa, tolleaja tuntud elumehe, kes oma kuulmatu julmusega, piinamistega ja pervertiteetidega välja kutsus selle pörutava perekonna draama. Villa Borg-hese pildigalleriis leiab Guido Renié laialt tuntud pildi, mis kujutab Beatricet paar päeva enne tema surma. Välja sellest õudsuse paigast! Üleval on paavst Klementi VII toad, Raffaeli õpilaste freskodega; toredad vaated avanevad sealt Tiibrile, Igavese Linna päikeses valgendavatele marmorehitustele, Vatikani künkale, miskroonitud Peetri kiriku kupliga.

Siin väärib muuseas erilist tähelepanu üks omapärane maalide kogu maailmasõja päivil. Oma sõjas langenud mehe teekonda jälgides on ta lesk rännanud poolteist aastat ja maalinud sõja laastamistööd keset loodust, kus mägedel tekkivad ja kustuvad ja ikka jälle

helkivad päikese värvilised leegid, kus rikas looduses õitseb kevad ja korduvad aastaajad oma vahelduvate ilmetega, igaveselt kenad rusude ümber, mahajäetud külade ümber, kus kõik sekka aetud, okstraadiga läbipõimitud, kus maa küntud kahuritega ja külvatud surnukehadega. „Allori per tutti“ — loorberid kõikidele — on ühe pildi pealkiri. Lugemata ristid metsikute toredate loorberite vahel...

Olingi viimaks Campo di Fiori'l. Kohal, kus suitses tuleriit, seisab Bruno kuju munga rüüs, raamat käes. Ta vaatab alla rahva peale, kes seal kärarikkalt askeldab turul. Seal müüakse tomaate ja viinamarju, kõiksugu rohelist kraami. Ei mõtle keegi sellele ketserile, kes seal vaatab mõttes, seesmise naeratamisega. Samba piedestaali astmetele visatud tomaatide, koorte ja muu prahi kõrval nägin üht suurtsugust värsket valget roosi.

Tulin koju. Käsi valutab. Vaatasin järele. Seal oli muidugi suur sini-kirju plekk, kuid

Tarvitage

kõrges headuses, üldiselt tuntud

Pilseni ja Bocki

õlut

„Livonia“ õlletehaselt, Tartus.

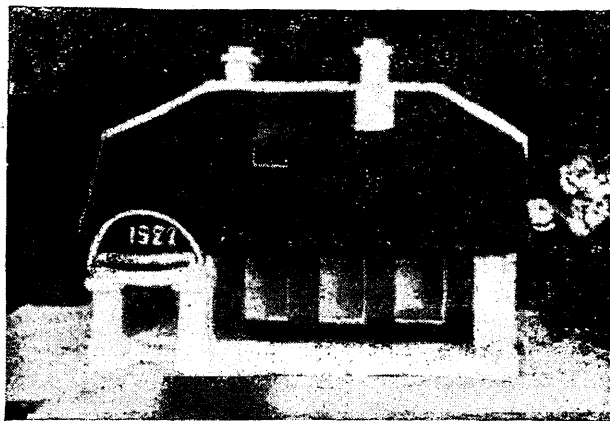
Kogu Eestis saadaval!

nii haruldane ja omapärane, et ma teda ära-joonistasin. Ta kujutas medaljongi, kus selgelt oli näha noore naise pea lahtiste juustega, ülespoole tõstetud näoga, täis hirmu ja meeleheidet. Ja all oli verine C. Vast palus Beatrice Cenci, et tema eest hingepalvet loetakse?

Tulekindel savi.

Aruanne tulekindla savi lademetest uurimisest Eestis.

Peter Matzi järgi.

Hapetekindl ehk keemiline savi (Säurefester Ton).

Et niisuguste omadustega savi ette tuli, siis võeti ette sellekohane eraldi uurimine niihästi kohapeal kui ka Saksamaal, täiesti hapetekindla savi leidmiseks. Sellest uurimisest on selgunud, et ülalpool nimetatud savi nr. 6 muutub sügaval maapõues täiesti hapetekindlaks. Ta võib isegi võistelda selle

omaduse poolest kõige paremate välismaa valmistoodetega. Kangete keemiliste happikkudega proovides oli proovitava savi kaalu kaotus kindlaks tehtud 1.80 v. H. Teda võib sellepärast tarvitusele võtta keemiatarbeainete tööstuses, kui ka tehastes, kus tarvitatakse kindlat savi sisseseadete juures tooresmaterjalina.

Savi proov selle katse jaoks toodi süga-

See ei ole mitte kinodraama nimetus nii ja nii mitmes vaatuses, vaid see on enneolemata mõjuga putukapulbri nimetus, kuid ühtlasi ka draama — kõigile parasiitidele, nagu lutikad, prussakad, kilgid, kirbud, koid, kärbsed, j. n. e. Inimestele ja koduloomadele on ta täiesti kahjutu.

Hind 25 senti karbike.

F. O. Treublut A-s.

Pikk tän. 18.

valt maa seest puuriga esile ja saadeti Berliini, kus temaga võeti ette järgmine katse: Proovitav savi põletati ära Segerkeegli 3a kuumuses ja jahvatati peeneks. Selle järel eraldati välja ühtlasemad terakesed, 60 ja 120 silma cm^2 sõela abil ja vabastati pesemise

abil kõigest võimalikust tolmust. Saviterakeste läbimõõt selle katse juures oli 0,6—1 m/m. Saadud mass kaaluti ära ja valmistati keemiliste hapete seguga järgmine uus mass:

100. gr saviterakesi ja 200 ccm. keemilist hapete segu, mis valmistatud:

25 osa väävlihapet, erikaal 1,84,
10 „ salpeetrihapet „ 1,40,
65 „ vett.

Seda segu kuumutati niikaua, kuni salpeetrihape ära auras ja väävlihape suitsedes välja põles. Külmaks jahutatud segu kallati uuesti vedelikuga üle, milles 10 osa salpeetrihapet ja samavõrra vett. Nüüd keedeti teda veelkord tublisti. Sellejärele jahutati mass ära ja uhuti veega hästi puhtaks, nii et hapet tema sees enam võimalik ei olnud kindlaks teha. Viimaks kaaluti saviterakesed uuesti ära, nende kaalu kaotuse kindlaks tegemiseks, kusjuures arvesse võeti ka vesi, mis savis võis leiduda keskmise kaalu provi järele.

Kvaliteedi võrdlus.

Kõige paremateks hapetekindlateks toodetakse kõige kuulsamatest vabrikutest loetakse neid, mis kaotavad omast kaalust samasuguse katse juures 1 kuni 3 v. H.

Proovimiseks saadatud Eesti savi kaotas oma kaalust 1,80 v. H. Sellega tuleb teda võrrelda paremate valmistoodetega.

Juhtumus mürgise maoga.

Tuleb kohe algul öelda, et Ellinor Rogers oli nii viisakas tütarlaps kui kogu nunneklooster ja palju peenetundelisem kui miimooide mets. Ta jooksis välja Louvre'i kunstigaleriist, sest et seal oli liig palju alasti liha. Ja ühele näkineiuale, kes asetses purskkaevu ääres võorastemaja s'Angleterre'i pargis, pintseldas ta õlivärviga musta trikoo valgele marmorihule. Tehti tõeks, et tema see oligi, kuigi ta ise seda eitas. Viissada franki tuli ta isal maksa uue näkineiu eest. Ja isa kirus väga, sest ta oli arvamisel, et saja frangi eest võib osta kõik Folies Bergere'i näkineiuud. Siis ütles ta Ellinori emale veel hulga jämedusi, kõigepealt seda, et ta tüdrit valesti kasvatab ja miss Hunter, puritaanlik kasvataja, tuleb visata pea ees majast

välja. See juhtus kõik ajal, mil Ellinor polnud veel viieteistkümneme aastane. Hiljem sündis mõnigaid muutusi. Kui Ellinor õppis tantsima ja kui käis tennisplatsil, kuulis ta oma sõbrannadelt palju asju, millest talle miss Hunter polnud rääkinud. Ta külastas kord ka revüüd. Seal laienes ta silmaring tunduvalt. Ta ei tunnud enam sugugi tahtmist minna lavale ja tantsijannadele värvida musta õlivärviga trikood selga. Isegi vilistamise surus ta alla. Igatahes istus ta tädi-poeg Ferry Lyle ta kõrval ja ütles, kui Ellinor rahutuks sai: „Ellinor, kui sa krahhi teed, saad mööda kõrvul!“

Igal juhul oli Ellinor tubli tüdruk. Varsti pärast seda, kui ta oli pühitsenud oma üheksateistkümnenda sünnipäeva, reisis ta oma

vanematega Ceylonile. Ferry Lyle oli nad enda juure külla kutsunud. See tubli noormees oli lühikese aja jooksul teinud imekspandava karjääri. Ta oli algul abiliseks mehe juures, kes Kolumbiasse sõitvaid laevu varustas munadega ja lindudega. Hiljem ajas ta iseseisvalt niisugust äri. Viimaks eksporteeris ta teed, aromaatilisi õlised ja kookuspähklaid ning vedas sisse Vakuumtolmuimejaid ja kirjutusmasinaid. Armas Jumal, mis peab saama sinu paradiisiaiast!

Ferry Lyle'il oli üsna suur summa pangas ja tal oli linnaväraist kaugel väljas ilus suvila. Sinna viisid kärmed rikschaad külalised.

„Oled aga sina ilusaks läinud“, ütles Ferry Lyle päevajooksul oma nõbule. Ellinor punastas natuke. Tõepoolest, Ellinor, üheksteist aastat vana, millisest ajast ta hulga oli veetnud Pariisis, punastas, „Kas me ei kõneleks millegist muust?“ küsis ta. „Ei, Ellinor, harutagem seda asjaolu. Sa oled läinud väga ilusaks. Tule ma näitan lilli, mis mul aias on. Siis otsime selle välja, millisega sina sarnaned“ Nad läksid aeda ja laskusid kirjult voogavasse lillede merre. Seal oli lillekroone, mis sarnanesid daamide brokaatkingadele, teisi, mis olid nagu kallist klaasist karikad ja veel teistsuguseid, mis suurte säravate silmadega vaatasid päikese otsa. Ja aroom heitis end raskelt meeltele kui kloroformimask. Ferry murdis ühe orchidee Ta ulatas selle Ellinorile.

„See oled sinä.“

Aga Ellinor põikas tema eest kõrvale ja

Abruka saare hirv.

murdis end läbi hibiskuse purpursed palangu. Ta jättis enda taha palmide ala, ajas lendu ühe liblika, kelle tiivad särasid, nagu oleksid nad murtud asuursest taevavõlvist. Ellinor järgis liblikale. Tema järel jooksis Ferry õhetaval näol ja silmad täis õnne, sest Ellinor läks edasi vastu päikest ja ta kleit näis olevat kõige peenemast materjalist. Edasi läks jaht. Kui Ellinor viimaks peatus, siis lahutasid teda ja ta jälgijat, Eerry suvilast paar Inglise miili ja dschungli vaikus oli nende ümber. Väsinult istus Ellinor samblaga kattunud kivile. Aga kohe selle järel sööstis ta püsti. Ta surus käe paremale reiele ja ta silmad vaatasid maha hirmunud pilgul. „Mis sul on?“ küsis Ferry. „Madul! Seall“ Rohuladvad värisid natuke. Kiire vingerdusega eemaldus roomaja peitu mädanenud puujuurte alla. Nagu kiviuku seis Ferry. Siis karjus ta: „See oli Tik-Palonga. Kas ta hammustas sind?“ „Ma usun, Ferry. Kui ma istusin, tundsin ma pistet“ Nüüd tuli noormehesse jälle elu. Ühe hüppega oli ta Ellinori juures. „Tõmba kleit üles! Ma pean haava puhtaks imema!“ Neiu tõukas ta mõlema käega tagasi. Uhkelt seisis ta noormehe ees. „Ara puutu mind!“ See oli Ellinor, kes oli Louvre'ist välja jooksnud ja näkineiule pinseldanud selga musta trikoo. Vannutades tõstis Ferry käed. „Ellinor, sa ei tea, mis sa räägid. Meie olema sügavas metsas. Suvilani on vähemasti ühe tunni tee. Aga Tik-Palonga hammustus mõjub hiljemalt veerand tunni pärast. Kui ma kolme minuti jooksul haava puhtaks ei ime, siis . . .“ Jällegi astus ta sammu neiu poole. Ja jällegi taganes neiu. „Pigemini suren, Ferry.“ „Meetetu, sul pole aimugi mis tähendab surra Tik-Palonga hammustuse kätte. Ma nägin üht singhaleslast, see sai pool tundi pärast nõelamist niisuguse kõhu nagu Buddha. Näost läks ta üsna rohelisteks ja ta silmamunad nägid välja kui mädanenud meloonid. Ole mõitlik, Ellinor, lase ma imen haava tühjaks!“ „Ei.“ „Heaküll.“ Ferri istus kiviile. Ta vaatas oma käekellale. „Ma ütlesin sulle, et meil on kolm minutit aega. Üks möödus asjatu kõnelemisega. Jääb veel kaks. Võib olla kasutada sa need järelmõtlemiseks oma ülalpeo meeletuse üle“

Kahvatult ja natuke värisedes seisis Ellinor. Ta oli hambad kokku surunud ja silmad olid täis surmahirmu. „Ferry, kui palju aega on möödunud?“ „Pool minutit. Jääb veel poolteist.“ „Ah, surm tuleb nii pikka mööda.“ Kuskil kisendas lind, kelle oli tabanud röövkotkas. Ellinor võpatas. „Palju on veel aega, Ferry?“ „Kohe on minut möödunud.“ „Oh mu jumal, kui kole see on!

Ferry, mis sa kõnelesid singhaleeslasest. Ta ihu . . .“ „Ta kõht läks suureks kui Anuradhapura Buddha!“ „Kui kole, kas märkad mu juures juba midagi?“ „Paistab nagu läheksid sa pikkamööda paksemaks, Ellinor. Üks minut!“ Ellinor oli küünarnukid pannud rinnale. Sõrmed surus ta sügavale põselihha. „Ja ta nägu, Ferry? Milline oli ta nägu?“ „Roheline. Üsna õudset värvi roheline. Veel pool minutit, Ellinor!“ Ellinor seisis ettepoole kummardunult. Halastamatult sasisid ta käed merevaiguvärvilist juust. „Ja ta silmad olid nagu . . .“ „Nagu mädanenud melonid. Silmavalge oli läinud rohelisteks ja siis voolas sealt koledat kollast vedelikku.“

„Vait! kui palju on veel aega?“

„Kümme sekundit! Kaheksa — seitse — kuus“

„Ferry!“

„Mis on?“

„Tule ruttu!“

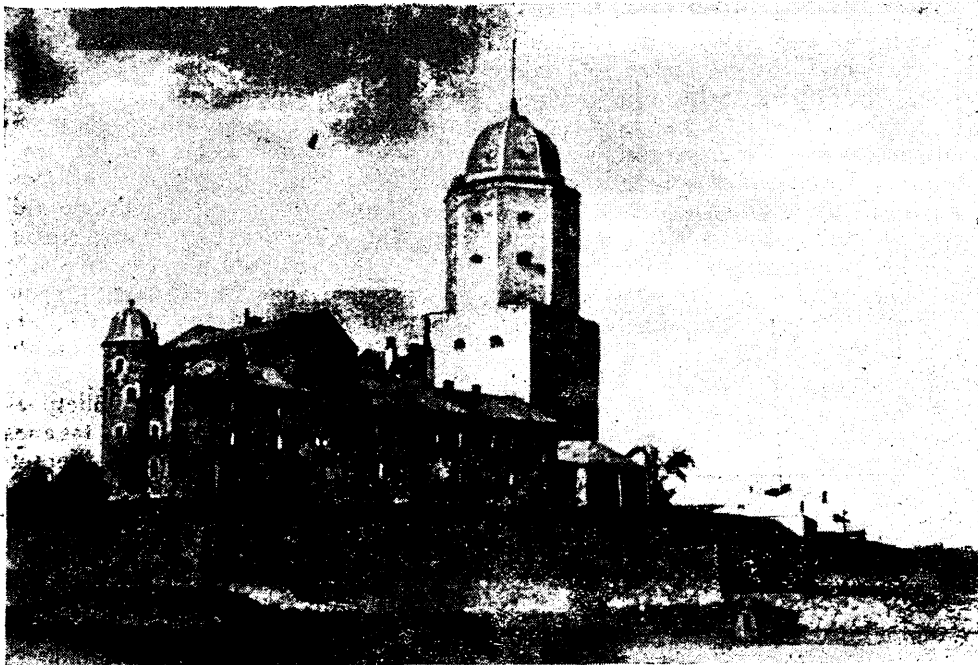
Roosiline ihu läikis Ellinori õhukese baptistkleidi all. . . — — —

See asi leidis endale rahuldava lõpplahenduse seeläbi, et Ferry ilmus teisel hommikul mustas kuues Ellinori isa juure ja palus ta tütre kätt.

Ja kuu aega hiljem, nii siis ajal, kui noor abielurahvas hakkab üks-teise vastu olema avalik, ütles Ferry oma naisele:

„Ma tahan sulle midagi avameelselt tunnistada, Ellinor. Too Pik-Palonga, tookord ei olnud sugugi Pik-Palonga, vaid üsna ilmasüütu puumadu.“

„Aga ta ei hammustanud mind ka sugugi . . .“ vastas Ellinor . . .

Viiburi loss.

Tulusad nõuanded.

Kui juuksed lõhenevad.

Kui juuksed otsast haruliseks lähevad ehk lõhenevad, siis on järgmine rohi kõige parem:

üks pakike boraniumi,
pimentõli 4 untsi

Boranium sulatatakse pimentõlis ära ja

võitakse iga hommiku ja õhtu peanahk ehk juukse juured selle seguga. Mõne aja järele muutuvad juuksed paksuks ja läikivaks.

Kuidas musti villaseid riideid pesta.

Hea abinõu mustade villaste riiete pesemiseks on tubakavesi.

Tubakas pannakse ööseks vette ligunema, järgmisel päeval lastakse vesi läbi rätiku, tehakse ta soojaks ja pestakse temas riideid. Puhtas leiges vees uhutakse nad üle ja triigitakse niiskelt pahemalt poolt.

Plekkide eemaldamine.

Puuviljaplekkide juures tuleb selgeks teha, kas plekid riides on värskest või vanast puuviljast tekkinud. Viimasel juhul pestagu plekki enne leiges vees suhkruga eemaldamiseks.

Õige toitmise tähtsus jooksjahaiguse puhul.

Jooksja on õige laialt tuntud haigus. Ta on kõigis kultuurmaades levinenud. Kliima on siin vähema tähtsusega kui rahvusesse kuulumine. Inglise näiteks kannatavad jooksjahaiguse all õige palju, kuna šotlased ja iirlased teda peaaegu ei tunnugi. Põhja- ja Lääne-Euroopas kuni Rootsi on jooksjahaigust õige palju, samuti ka Poolamaal, kus rohkesti lihatoitu süüakse, ja Normandias,

Vallinkoski.

Siis pestakse plekk salmijaagu piiritusega. Valgete kleitide jne. juures tarvitatagu väavli auru.

Enne leotatakse plekki koht külmas kooritud piimas, siis pannakse tükk väavlit leetri alla põlema ja hoitakse niiske plekki koht leetri otsa kohal auru sees.

Värsked plekkide juures aitab sidrunimahla, plekk tuleb enne leiges seebivees pesta ja külmas uhta. Siidist ja pitsist eemaldatakse plekid piiritusega.

Rottide vastu.

Rottidest saab lahti, kui neid sööta mõni päev jahu ja peensuhkruga, kuhu hulka pärastpoole kaheksandik osa kustutamata lupja lisatakse, siis mõne päeva pärast kuendik ja lõpuks kolmandik osa.

Kustutamata lubja asemel võib võtta ka põletatud gipsi.

kus palju alkoholi tarvitatakse. Jooksjahaigust on iseäranis kevadel ja sügisel, kui värsket juurevilja saadaval ei ole.

Haigus algab harilikult suurest varbast, läheb siis käe ja jala liikmetesse.

Arstirohud aitavad vähe, peaaegu sugugi. Kõige tähtsam on õige toitmine. Hapeterikkad toidud ja istuv töötamisviis tekitavad tihti jooksjahaigust. Haige peaks hoiduma üleliigsest liha tarvitamisest, samuti on ka kahjulikud spargel, lillekapsas, iseäranis kahjulik on aga õlu. Haige võib kõige rohkem kolm tükki leiba või saia päevas süüa, kolm kivi- või ühe värsket tükkene puuvilja-küpsist. Herneid võib ainult kord kuus tarvitada. Kartulid on lubatud samuti kui roheline juurevilja, spinat, keedusalat, kapsas. Peab aga salati juurde äädika ehk sidrunimahla tarvitamisega kitsi olema. Noori, rohelisti ube ja herneid võib süüa. Kaalikaid, poru ja küüslauku tuleb tarvitada ainult

vähesel moodsul. Rediseid tuleb süüa toorelt, ilma soolata. Värskeid kurke ja kõrvitsat, samuti ka melone võib soovitada. Soolatud kurgid ja pähklad on aga kahjulikud. Tarvilikud on puuvili, kirsid, viinamarjad, tomatid, õunad, pirnid, sõstrad, toorelt ehk mitte liig palju suhkruga sissekeedetult. Tuleb hoiduda aga ka kõigist puuvilja veinidest ning alkoholist. Suitsetud liha ehk suitsetud kalu ei tohi jooksjahaige süüa, vaid ainult keedetud kala ja kalasuppi, samuti on kahjulik liha, väljaarvatud vähesel arvul metslinnu praad. Praetud munad ja ka hapupiim on lubatud.

Õige toitmine oleks näiteks järgmine: hommikul kartulisupp supijuurtega ja väike tükike praetud pekki, eineks juurvilja ehk kompotti, tükk praetud leiba võiga; lõunaks palju rohelist juurvilja, salatid, kartulid, puuvilja ehk kompotti; pealelõunat hapupiima, praetud leiba ehk kuivikuid; õhtul palju puuvilja ehk kompotti, kartulitoit salatiga ehk juureviljaga, vähe musta leiba võiga, üks kaheksandik liitrit piima. Liha ainult püha-päevadel ja pühade ajal.

Niisuguse toitmise juures paraneb jooksjahaige kiiresti.

NALJAD

Tõsine asi.

Arst: „Miks annate mulle alles täna selle kirja? Nüüd on juba hilja!“

Teenija: „Kuidas nii. On siis haige juba surnud?“

Arst: „Ei — kuid terveks saanud.“

Õpetaja.

„Ah, lapsuke kui sa ainult tuhandik osa sellest teaksid, mis mina tean!“

„Mis imet — Teie olete ju ka juba 30 aastat samas klassis.“

Kättemaksmine.

Härra kohakuulamiskontoris preilile „Minu nimi on Lamann; teie saatsite mulle eile kõõgitüdruku.“

Preili: „Jah, ma mäletan küll.“

Härra: „Siis, palun, tehke mulle seda au ja tulge täna meile õhtusöögile.“

Väike rongapoeg.

Koolipreili: „Ma tunnen üht väikest poissi, see on niisama vana kui sina, kirjutab ja rehkendab aga palju paremini kui sina, Maks.“

Väike Maks: „On sel aga olnud hea koolipreili.“

Ei lase tüssata.

Luuletaja (talus õues piima juues): „Oh kui kaugel tundub ilm siin värske piima juures...“

Taluet: „Ega me linnast nii väga kaugel ei olegi, — teame küll palju piima eest raha võtame.“

Hea nõuandja.

Maks (korterisse tunginud vargale): „Kulge onu varas, palun ärge unustage aga kaasavõtmast minu kooliraamatuid.“

Kui.

Ühel Ameerika kalmistul panid kaks iirlast lilli Patriku hauale. Ära minnes nägid nad üht jaapanlast, kes kaasmaalase hauale riisi külvas.

„Millal peab siis su sõber seda riisi sööma?“ pilkasid iirlased jaapanlast.

„Muidugi siis, kui teie oma neid lilli haistma tuleb,“ oli vastus.

Abivalmis.

Köstrile tehti ülesandeks jumalateenistuse lõpul kogudusele uut lauluraamatut soovitada. Köster oli aga vähese kuulmisega ja ei pannud tähele, et õpetaja alles kantslit

Kes head tööd tahavad,
saadavad oma linad ja takud ketramiseks

Esimesele Pärnu lina- ja takuketramise vabrikule

Kõnetraat 2-37

PÄRNUS

Asutatud 1909 a.

Palume meie vastuvõtmiskohti tähele panna.

Heade tööde poolest on vabrik juba kaua tuntud.

Töö kiire ja korralik.

maha ütles. Kui õpetaja parajasti kogudusele teatavaks tegi, et kõik vanemad, kel lapsed ristida, oma aadressid saadaks, hüüdis kõster ärritusest väriseval häälel sinna vahele:

„Ja kõik, kel neid veel ei ole, võivad neid igapäev kella 3—4 minu juurest saada, harilikud väikesed 50 sendi eest, punase seljaga aga 75 sendi eest.

*

Liisikene tuleb suure kolinaga trepist alla. „Aga laps,“ noomib teda ema, „see ei kõlba niiviisi suure müraga tulla, mine nüüd uuesti ülesse ja tule tasakesi alla.“ Ei kesta kaua, seal seisab Liisi jälle toas, ilma et teda oleks kuulnud tulevat.

„See on kena,“ ütleb ema, „nii on see ühe väikese daami kohane. Ma ei kuulnudki kui sa tulid.“

„Jah, nüüd tulin ma alla aga käsipuud mööda,“ oli vastus.

Hea taevapoeg.

Hiina keelest.

Taevapoeg Fan-Tsin-Tsan — keda ajaloos kirjutajad Mhun-Su'ks s. o. „rahva isaks“ nimetasivad, oli heaks hoolikaks valitsejaks rahvale.

Kui siis kuulujutud, et kusagil abikuningas rahvast rõhuda, tema kõrvu ulatasivad

— nii kohe kutsus ta abikuninga enese juure ja ütles timukatele:

Aga noh, tehke see tubli poiss peajagu lühemaks. Loodan, et teda teises ilmas ka ilma peatagi, üksi tema kelmuse pärast tuntakse.

Ja nii kohe andis ta nuheldud abikuninga koha teisele, muidugi kõige paremale mehele — kuda ta nõunikud ja ministrid aga soovitasivad.

Isiklikult luges ta alati abikuningate ettepanekud läbi.

Ettepanekutes kirjeldati Hiinamaa õnnelikku seisukorda, mida ka ajalugu ei mäletavat — päikene paista ime korralikult, vihm tulla ikka õigel ajal, nõnda et elanikud ei teada, mida nad riisiga peavad tegema.

Taevapoeg mõtles seda lugedes:

— Aga, kas nad ei valeta?

Siis tuli temale pähe järgmine mõte:

Teatud päevaks andis ta ministritele, nõunikutele ja õuelistele käsu paleesse ilmuda, istus siis aujärjele ja kuulatas:

Abikuningad kirjutavad Hiina õnnelikust seisukorrast, nii et hiinlased isegi ei tea, mida riisiga peaks tehtama. Oma rahva eest hoolitsedes oleme meie otsustanud: selle üle järele mõelda, jumalaid paluda ja esivanematelt küsida, mida tarvitamata riisiga teha. Selleks läheme meie oma palee sisemistesse ruumidesse palvele, järel mõtlemistele ja esivanematega läbirääkimistele. Aga et meie esivanemaid — jumalatele kiitus — mitte vähe ei ole, oleme ette arvanud, mitte vähem kui kolm kuud selleks aega võtta, et nende kõikidega ühetasa läbirääkimisi pidada. Nii siis keelame meie, et ükski meid kolme kuu jooksul tülitada ei tohi, samuti ka paleesse ilmuda, olgu see kes tahes. Kolm kuud otsa jääme siis kõikide eest varjule, et taevaga läbi käia.

Ministrid, nõunikud, õuelised kiitsivad Taevapoja tarkust ja läksivad kõik rõõmsasti minema.

Taevapoeg kutsus siis mõned ustavad teenrid, pani ennast ja neid kerjuse riietesse, et sala mööda Hiinamaad rändama minna, et teada saada, kas abikuningad oma ettepanekutes ka õigust räägivad ja kas rahvas tõesti nii õnnelikus seisukorras on, ja kas hiinlased oma valitsejatest ka rõõmu tunnevad.

Taevapoja teekond läks esite Pe-Tsi-le maakonda.

Sinna jõudes läks Taevapoeg oma kaastega ühe maja juure ja küsis:

— Teie hädtegevate esivanemate mälestuse nimel, kes enne maale eeskujuks, nüüd

aga taeva taltsutajateks on, andke õnnetu näljastele üks pihu täis riisi!

Temale vastati:

Ku, üks ahnitseja, üks kõva südamega inimene; hoigades ägas terve maakond. Siis meie palusime homikust õhtuni. — Et ometi taevapoeg Tsu-Li-Ku pea otsast ära rebiks! taevas kuulis meie palvet. Taevapoeg kutsus Tsu-Li-Ku Pekingisse ja käskis ta pea ära lüüa, meile aga saatis ta abikuningaks mandarini Ksang-Hi-Tu. See oli aga veel ahnema ja kõvema südamega. Veel enam ägas Pe-Tsi-Le maa, kui enne. Ja meie algasime jälle palvet, et taevapoeg Ksang-Hi-Tu pea otsast ära raiuks. Taevas kuulis jälle meie palvet — taevapoeg kutsus Ksang-Hi-Tu enese juure, käskis selle pea maha lüüa ja saatis meile praeguse abikuninga Tun-Fa-O, et taevas ta elu paljudeks, paljudeks aastateks pikendaks. Kui meie ka maakonna risti ja põigiti läbi käime, ei leia me ühtegi inimest, kes enese eluga rahul oleks, ei ühtki, kellel kõht täis oleks. Meie külvame pisaraid riisi asemel ja lõikame häda. Omas rumaluses palub rahvas, et taevapoeg Tun-Fa-O pea jälle ära raiuks. Mina aga olen vana, ja kardan et taevas jälle nende palvet kuuleb. Raiuks Tun-Fa-O pea maha, saadetakse meile uus. Aga mis siis, kui uus veel hullem on? Kuigi see selge on, et Tun-Fa-O'st keegi hullem ei ole, — aga uskuda ei tea siiski. Kust sa tead? Ei las tema juba jääb, et taevas ta elu paljudeks, paljudeks aastateks pikendaks.

Piinlik oli taevapojal sarnast uudisjuttu kuulda. Temal ei olnud enam sugugi himu teistesse maakondadesse rändama minna, vaid läks otse Pekingisse oma paleesse tagasi.

Ta kutsus ministrid, nõunikud ja õuelised kokku ja ütles:

— Läbirääkimised meie esivanematega jõudsid rutem lõpule, kui meie arvasime, sest nende nõuanded olivad lühidad ja kõik soovitasivad ühel häälel: edaspidi, kuigi abikuningatest midagi kuulda on, mis meiegi kõrvadesse ulatavad, jäävad nad siiski muutmata oma kohale. See olgu nõnda!

Ja kõik kiitsivad taevapoja tarkust.

Iseäranis abikuningad.

Aga Pe-Tsi-Le maakonna tark vanamees kõige rohkem.

Vastutav väljaandja: H. LAUR.

Toimetaja: O. ABROI.

„Estotrikk“, Tallinn, S. Karja 8. 1929 a.

A-S. A. Einpaul

Tallinn, Siimoni tän. 19.
Kõnetr.: 22-24, 8-43 ja 34-49.

Ostab

väljaveoks parimate päevahindadega
— **võid ja kanamune.** —

Soovitab

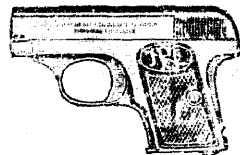
lugupeetud tarvitajale omast piima-
ärast ja meiereist alati värsket, kõr-
ges headuses **piima**, lahtiselt ja
pudelites, **vahu-** ja **kohvikooort** ja
— — — **võid.** — — —

Meiereidele —

soodsail tingimusil **võitunnimater-**
jali, võivärvi, pergamenti ja
võisoola.

Hollandi kuulsaima taimevõi
„SANELLA“ ja toidurasva **„ALMA-FETT“**
ainuesitus Eestis.

**Parimaid ja
odavamaid**

LASKERIISTU

ORIGINAL F. N. BROWNINGUID,
F.N. jahipüsse ja **KARABIINEREID**

kui ka mitmesuguste teiste vabrikute
püstoleid, jahi- ja spordipüsse ostate
kõige mõõdukamate hindadega

JOH. FREYBACH'I

masinatekauplusest
Tallinn, V. Karja 8. Kõnetr. 15-30

P.S. Alati suur tagavara igasugu laske-
moona ja jahitarbeid: nagu **püssirohtu,**
kesti, tonge, troppe, haavleid jne.

Tahate Teie oma raha paigutada kindlasse
kohta, siis osike

Luther'i mööblit!

Meie mööbli ostmine ei ole mitte kulu, vaid sisseseadesse paigu-
tatud kapital, sest Teie ei omanda mitte hooaja artikleid, vaid
asju, mida Teie oma eluaeg tarvitate ja mis Teile kestvalt rõõmu
valmistavad, Maitserikkalt ja mugavalt sisseseatud kodu on kul-
tuurilise edu tunnusmärk.

Meie mööbel erineb kõrgeväärtusliku töö
ja materjali headuse poolest.

A-S. A. M. Luther

Müügikoht Tallinnas: Vana Posti t. nr. 9. Kõnetraat 6-16.

ETK vilja- ja ubakohvid

on toitvad
ja maitsvad

Müük igalpool!

Eesti Tarvitajate Keskühisus

KOGUDUSTE PANK

Tartus, Suurturg nr. 3

Osakond Järva-Jaanis

Võtab vastu hoiusummasid tähtajalisel ja jooksva arvel ja maksab ajakohast protsenti.

Annab laenusid välja igasugustel kindlustustel.

Toimeab rahasaatmisi igasse kodumaale nurka.

Võtab sissenõudmiseks vekseid ja veokirju.

Kogudused ja koguduste liikmed

kindlustavad oma varandused

Eesti

Koguduste Kindlustusseltsis

Tulekindlustus
Elukindlustus
Rahekindlustus.

Soodsad tingimused pajuki kindlustuseks tööjõuetuse ja vanaduse puhuks ja abirahade kindlustuseks lastele.

Juhatus Tartus, Suurturg nr. 3

telefon nr. 11-67.

Esindajad igalpool.

G. BIRK'I

auru-värvimise ja keemilise (bensiiniga) puhastuse tööstus Asutatud 1820 aastal.

Tallinn, Maakri tänav nr. 23. Tel. 13-18.

Riide värvimine, vanutamine, pügamine, pressimine, pleekimine j. n. e. j. n. e. j. n. e.

Ülikondade, kleitide, siidiriiete j. n. e. keemiline puhastamine ja pressimine

Vanem tööstus Eestis.

Ameerika Hoffman's Methodi masinal

Vanem tööstus Eestis.

Ühendatud Saapa- ja Nahavabrikud A-S.

Nahavabrik „Sakala“
Rakveres.

Tallinn

Nahavabrik „Eestimaa“
Tallinnas.

SAAPAVABRIK „ESTOKING“ TALLINNAS

Soovitavad oma saapavabriku „Estoking“ jalatõõnõusid, missugused on väljaspool võistlust oma nägususe, vastupidavuse, kui hinnaga j poolest.

Vihmakuued

Vihmavarjud

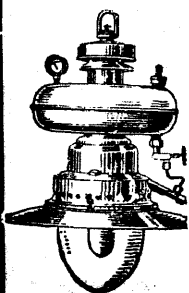
Vahariie

Linoleum

S. KULL

Tallinn, V. Posti

Petrooleumi hõõglambid ja -laternad

igaks otstarb. Valgusjõud 200 — 1000 küünalt. Tarvitavad petrooleumi kõigest $\frac{1}{7}$ — $\frac{1}{4}$ naela tunnis. Pimestav valgus. Kütab, Eriti otstarbekohased kanalates, kalapüügil, koolides, äriruumides, seltsimajades, kirikutes jne. Tagavaraosad alati ladus saadaval.

Ainus eriäri Eestis:

M. Urbani & Ko.

Tallinn, Pikk 41. Näha näitusepl. Tel. 16-05.

Soovitame suures valikus

Elektri - armatuure,
triikraudu, keedunõusid
ja mootoreid

Philips- ja Osram-lampe

ja igasuguseid elektri- ja
raadiotarbeid

V. Engel

Tallinnas, Pikk t. 45

Telefon 26-53

Kõik, kes head tööd tahavad, toovad oma kangad ja villad

Karl Vichmann'i

Riidevärvimise ja villaketramise vabrikusse

Pärnus, Jänesselja tänav nr. 7 Telefon nr. 2-45

Keemiline puhastus.

Kaltsudest villa tegemine.

Hea töö eest on vabrik kaua tuntud. Eksituste ürahoidmiseks palun aadressi tähele panna

A.-s. **Vennad Kimberg** A.-s.

TALLINN

Rüütli tän. nr. 4

Kõnetraat 18-07

Soovitab ladust:

Rootsi ja inglise tsingit. katuseplekki,

Musta raudplekki,

Naelu ja traati,

Tsinkvalget, tinavalget, värnitsat ja ookrit.

Lukke, ukse- ja akna-hingesid, käe-
hakatisi ja muud ehitusmaterjali.

Kõige soodsam ostukoht
jällemüüjatele

Parimaid mõnususid, aja- ning raha kokkuhoiu saavutate

„FISK“ autokummide

ostmisel, missugused valmistatud paremast materjalist ja võimaldavad kauaaegset tarvitamist

Bensiin — kõrges headuses

Autoõlid — kõrgeväärtuslised

Eesti - Poola Petrooleumi Ühisus

S. PRZEMYSKI & Ko.

„EESTIPOLMIN“

Peakontor: Lai tän. 1. Tel. 14-95 ja 15-64.

Osakonnad: Tartus, Pärnus, Viljandis, Narvas, Rakveres, Kuresaares, Valgas, Võrus, Paides ja Türis.

KLAVERIVABRIK ERNST IHSE

ASUTATUD PETERBURIS 1893

TARTUS, VAKSALI T. 25 — KÕNETRAAT 12-80.

Tiibklaverid ja pianoinod

7¼ oktavi, läbi pantserraamiga, täiesti kuivast materjalist ja pirnivineeriga (must) üle vineeritud — Minu mudeliseeritud instrumendid on kõrgemate auhindadega ja Grand-Prix'ga kroonitud, mis räägib nende headusest.

Esindajad:

Tallinnas — O.-Ü. „ESTO-MUUSIKA“. Pärnus -- H. KÄGER, Vingi t. 15

TARTU SAAPATÖÖSTUS

ASUT. 1910 AAST

Võtab tellimisi vastu igasuguste jalanõude peale. Jalanõud tehakse täpselt ja korralikult.

Tööstuses valmistatakse liiste igasuguste jalgade järele.

Täielik vastutus tööde eest.

J. Speek

Tartus, Narva tänav nr. 8.

Kaubamaja „MARS“

Tallinn, Harju 23 Kõnetraat 8-53

Võtab oma peale elektrivalgustuse sisseseadmist ja jõujaamade ehitamist linnades kui ka maal.

Traatide ja juhede vabriku **Land- und Seekabelwerke A.-S.** Kölnis ainuesitaja Eestis.

Kuulsa Viini hõõglampide vabriku

Joh. Kremenezky ainuesitaja

Tunnustage ainult meie lampe „METALLUM“,

Pärnu, Raama t. 36.

K. SEBULKE

Pärnu, Raama t. 36.

rauatööstus ja malmivalmistamine.

Soovitab oma tööd:

Naftamootorid 6 ja 12 hob. j.

Paadimootorid 6 ja 12 hob. j.

Höövlimasinad, tuletörje pritsid,

pumbad, hauristid ja kõiksugu masinate parandus.

A-S. „ROTERMANNI TEHASED“

Tartu osakond

Suurturg 15, Telefon 5-50 — — Ladu Tiigi tän. 67. Telefon 60

Soovitab mõõdukate hindadega ja tuntud headuses kõrgeväärtuslist

nisupüüli

ja nimelt sõredat, poolsõredat, granulari mannat ja igat seltsi pehmet pagarijahu tehaste templi ja plommidega varustatult kottides.

Sepikujahu, rukkijahu rukkipüüli, nisukliisid, loomajahu, suhkrut, riisi, Sooja jahu, odratangu ja kruupe.

Põllupidajad ja kalurid!

Miks ostate mootoreid välismaalt, kui riikliku provikvoja katsed tunnistavad, et kodumaa mootorid paljudest välismaa omadest kaugelt ees on.

Esikohale kodumaa mootorite proovimisel tulid

M. SEILERI mootoritehase mootorid,

missugused soliitse ehitusega, konstruktsiooni vigade eest vastutus 1 a. peale, väga ökonoomsed: küttekulu 10 hob. jõul. mootoril 283 gr. h. j. tund Ümberkäimine lihtne, alati töövalmis, ilma tõrkumiseta, ka külmal ajal. Mootorid töötavad praegu **mereväes, piirivalves, raudteevalitsuses**, rongide elektrivalgustuse alal ja **omavalitsuste** asutustes

Viimasel Tallinna Põllumeeste Seltsi näitusel **I auhind.**

Järelepärimistega pöörda

M. SEILERI mootoritehas, Pärnus Rääma tän., telefon 268, kort. 222.

The Shell Company of Estonia, Limited

Tallinn, Narva maantee 10-10, kõnetraat 30-94, 21-84

Ameerika kristall
Petroleum

Maailma kuulsad:

Bensiin Shell

Määrdeõlid

Mineraalõlid

Mexphalt

Spramex

Laod igas tähtsamal kohas Eestis. The Shell Company of Estonia, Ltd.

VILJANDI EESTI PÕLLUMEESTE SELTSI

Kaubanduse osakond

Viljandis, Tallinna tän. 3. Telegr. „Estokommerts“ Postkast 37.

Suurem ühistegelise ostu-müügi ühing Viljandimaal.

|| Kõige täielikum põllutööriistade, masinate, veo- ja sõiduabinõude, põllumajapidamise, ehituse ning elutarbete ladu ja müügikoht Viljandimaal. ||

Müük suurel & väiksel arvul.

Harukauplused: S.-Kõpus, telef. 5 Tarvastus, telef. 20

Alati laos

Maailmakuulsad Rootsi

Thermaenius ja H. Lanz viljapeksumasinad
H. Lanz ja Rich. Carrett lokomobiilid
Rootsi **Sandbäcken**, Ameerika **Herkules** ja
Witte mootorid.

Tutvunege meie hindade ja maksutingimustega!

O.-Ü. T. Virkhaus & Ko.

Tartus, Narva tän. 42-44, telef. 1-95 ja 2-41.

Tallinnas, Estonia puiestee nr. 19, tel. 6-22.

Aksiaselts „**SILVA**“ Tallinnas Peakontor: Merepuiestee 17

Telegr. aadr. „SILVA“. - - Telefonid: oma keskjaam väljakutsega „SILVA“.

Kauplused: Merepuiestee 17 ja Estonia puiestee 19.
Metsa- ja ehitusmaterjali laod: Jaama 10, Narva 27.

Suurim ehitusmaterjalide ladu: Palgid, lauad, lubi, tsement, kips, telliskivid, katusepapp, plekk, talad, naelad, värnits, klaas jne.

Laiaulatuslikum metsaäri Eestis: Omad saeveskid, tislertöökoda, laevad ja eksport.

Täiuslikumad põllutööriistade, masinate, rauamaterjalide, põllurammu ja naftasaaduste kauplused.

„PETTER“ mootorid, „HERKULES“ põllutöömasinad, „RASEVSKY“ sahad, „WITTE“ mootorid.

Tuntud ja kuulsad ainuesitused:

„FIRESTON“ autokummid, „STUDEBAKER“ sõidu- ja veoautod, „BROCKWAY“ veoautod, „MASSEY-HARRIS“ põllutöömasinad, „D.W.F“ kuullaagrid, „TH. FLÖTHER“ põllutööriistad. „FOSS“ smirgelkäiad.

A-s. J. E. Kuhlmann

Tallinnas, Kotsebue 13. Kõnetraat (20) 9-82.

Riis

Sool, hëeringad

VE NE NAFTASAADUSED:

**Petrooleum, bensiin, nafta, masina-
ja mootoriõlid**

Oma bensiini automaafjaam: Tallinnas, Aia ja
~ ~ ~ Dana Viru tän. nurgal. ~ ~ ~

Hoolitsege, et piim ei rikkuks!

Tarvitage ilmakeuulsaid, roostekindlaid, ühest tükist pressitud
Taani Frederiksbergi „F. M.“ vabriku

piimaveokanne

„F. M.“ kannud on kolmekordselt tinutatud.

Korraldage ühistellimisi piimaühingute kaudul

P. K. „ESTONIA“

Tallinnas, Jaani tänav nr. 6.

Kaubaosakonna kõnetraat 20-90.

LIER & ROSSBAUM

Viru tän. nr. 7.

TALLINN

Kõnetr. 27-34

Õmblusmasinad „Mundlos-Original-Viktoria“ kodu ja tööstuse tarvis.

Kudumismasinad **Claes & Flentje, Mühlhausen**, moodsate jakkide, kleitide, kamasside j.n.e. kudumiseks. — Parem teenistusallikas naisterahvastele.

Jalgrattad „Vanderer“, „Diamant“, „Swift“, „Coventry“ uusimad mudelid.

Kirjutusmasinad „Continental“

Arvemasinad „Thales“

Paljundamise aparaadid „Opalograph“ kõige uuem uuemaisf ja „Shpairograph“

**Eeltulevaks sügise-hooajaks
värskelt kohale jõudnud**

MEESTE

ülrikonna-, palitu- ja püksiriided

NAISTERAHVA

**villased: palitu, kostüümi,
kleidi ja prantsuse siidi riided**
moodsates värvides ja mustrites.

Hinnad väljaspool igat võistlust!

M. Jänes'e suuräri

Tartu, Kaubaõuov 11-12. Kõnetr. 5-91